Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 30 czerwca 2016 r.*

Dumping — Przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego pochodzących z Chin — Ostateczne cło antydumpingowe — Zachowanie poufności w ramach obliczania wartości normalnej — Informacje dostarczone w odpowiednim terminie — Termin na przyjęcie decyzji dotyczącej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Prawo do obrony — Równość traktowania — Zasada niedziałania wstecz — Artykuł 2 ust. 7–11, art. 3 ust. 1–3, art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1 i 5 oraz art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009

W sprawie T-424/13

Jinan Meide Casting Co. Ltd, z siedzibą w Jinan (Chiny), reprezentowana przez adwokatów R. Antonini oraz E. Monard,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez S. Boelaert oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata S. Gubel oraz de B. O'Connora, solicitor,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez J.F. Brakelanda oraz M. Françę, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 430/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz ostatecznie pobierającego cło tymczasowe nałożone na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz zamykającego postępowanie w odniesieniu do Indonezji (Dz.U. L 129, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej,

SĄD (ósma izba),

w składzie: D. Gratsias (sprawozdawca), prezes, M. Kancheva i C. Wetter, sędziowie,

sekretarz: L. Grzegorczyk, administrator,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 października 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51, zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym"), określa przepisy prawa Unii Europejskiej mające zastosowanie do dochodzenia antydumpingowego. Z motywu 3 wspomnianego rozporządzenia wynika, że w celu zapewnienia odpowiedniego stosowania w sposób przejrzysty zasad zawartych w porozumieniu o stosowaniu art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT) (Dz.U. L 336, s. 103, zwanym dalej „porozumieniem antydumpingowym"), znajdującym się w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), rozporządzenie to w możliwie najszerszym zakresie wprowadza język porozumienia antydumpingowego do prawa Unii.

2 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia nr 1225/2009 (Dz.U. L 344, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem zmieniającym"), weszło w życie w dniu 15 grudnia 2012 r.

3 Jinan Meide Casting Co. Ltd, skarżąca, jest spółką z siedzibą w Chinach, która produkuje gwintowane łączniki rur lub przewodów rurowych odlewanych z żeliwa ciągliwego, przeznaczone na rynek wewnętrzny oraz na eksport.

Mające znaczenie dla sprawy okoliczności faktyczne dochodzenia, poprzedzające rozporządzenie tymczasowe

4 W dniu 16 lutego 2012 r. w następstwie skargi złożonej w dniu 3 stycznia 2012 r. przez komitet obrony przemysłu Unii Europejskiej łączników rur lub przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego Komisja Europejska opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego w odniesieniu do przywozu gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Tajlandii i Indonezji (Dz.U. C 44, s. 33). Z pkt 3 tego zawiadomienia wynika, że produktem, którego dotyczy zarzut dumpingu, jest produkt zaklasyfikowany w Nomenklaturze scalonej znajdującej się w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 2, s. 382), pod kodem CN ex 7307 19 10. W pkt 5.1.1.1 lit. a) tego zawiadomienia Komisja wskazała, że ze względu na potencjalnie dużą liczbę producentów eksportujących ten towar z Chin, przeprowadzi ona kontrolę wyrywkową eksportujących producentów na warunkach ustalonych w art. 17 rozporządzenia podstawowego.

5 W dniu 3 kwietnia 2012 r. skarżąca złożyła na podstawie postanowień art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego wniosek o traktowanie na zasadach rynkowych (zwane dalej „MET"). Kontrola przez służby Komisji lokali skarżącej w celu rozpatrzenia tego wniosku została ustalona na okres od 30 maja do 1 czerwca 2012 r. W dniu 9 lipca 2012 r. Komisja podała do wiadomości skarżącej istotne okoliczności i wnioski, na podstawie których postanowiła nie przyznać jej MET. Pismem z dnia 23 lipca 2012 r. skarżąca powiadomiła Komisję o swoich uwagach w przedmiocie tej

decyzji. Z kolei, podobnie jak pozostałym chińskim eksportującym producentom, skarżącej przyznano korzystanie z indywidualnego traktowania na podstawie postanowień art. 9 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego.

Rozporządzenie tymczasowe i ustalenia tymczasowe

6 W dniu 14 listopada 2012 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 1071/2012 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii (Dz.U. L 318, s. 10, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym").

7 Zgodnie z motywem 14 rozporządzenia tymczasowego Komisja w celu ustalenia wartości normalnej dla chińskich producentów eksportujących, którym nie przyznano MET, na podstawie danych z państwa analogicznego, którym w tym przypadku były Indie (zob. pkt 13 poniżej), przeprowadziła weryfikację w siedzibie przedsiębiorstwa z tego kraju, którego nazwa brzmi: „Jainson Industries, Jalandhar, Pendjab, Inde".

8 W motywie 15 rozporządzenia tymczasowego Komisja wskazała, że dochodzenie dotyczące dumpingu objęło okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz że analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od 2008 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.

9 Zgodnie z motywami 16, 17 i 18 rozporządzenia tymczasowego Komisja definiuje odnośny towar, wskazując w szczególności, że odpowiada on gwintowanym łącznikom rur lub przewodów rurowych, odlewanym z żeliwa ciągliwego, objętym obecnie kodem CN ex 7307 19 10.

10 Zgodnie z motywem 19 rozporządzenia tymczasowego stwierdzono, że produkt objęty postępowaniem i produkt produkowany i sprzedawany na rynku krajowym w ChRL, Tajlandii i Indonezji oraz na rynku krajowym w Indiach, państwie, które posłużyło jako państwo analogiczne, a także produkt produkowany i sprzedawany w Unii przez przemysł unijny, mają te same podstawowe cechy fizyczne i techniczne. W związku z tym produkty te zostały tymczasowo uznane za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

11 Motyw 30 rozporządzenia tymczasowego stanowi, że w odniesieniu do przywozu z Chin współpracowało dwunastu producentów eksportujących reprezentujących 51% całego wywozu z Chin do Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem, którzy dostarczyli zażądanych informacji. Motyw ten wskazuje również, że na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja dokonała poboru próby w oparciu o trzy przedsiębiorstwa z owych dwunastu eksportujących producentów, którzy reprezentowali 88% wielkości wywozu dokonanego przez wspomnianych dwunastu eksportujących producentów. Skarżąca była objęta tą próbą.

12 Motyw 40 rozporządzenia tymczasowego wskazuje, że dwumiesięczne opóźnienie, z jakim Komisja ustaliła MET dla jednej z chińskich spółek, które wystąpiły o przyznanie tego statutu, to znaczy dla skarżącej, było spowodowane przede wszystkim niemożliwością wcześniejszego przeprowadzenia weryfikacji celem przyznania tego statutu, ponieważ odnośni producenci chińscy byli niedostępni. Motyw ten wskazuje również, że czas podjęcia decyzji nie miał żadnego wpływu na jej wynik.

13 Zgodnie z motywami 49–53 rozporządzenia tymczasowego Komisja przedstawiła powody, dla których wstępnie uznała, że Indie są odpowiednim państwem analogicznym w zakresie przywozu z Chin na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

14 Zgodnie z motywami 54–63 rozporządzenia tymczasowego Komisja przedstawiła metodę, jaką posłużyła się przy ustaleniu wartości normalnej w odniesieniu do przywozu odnośnego towaru z Chin.

15 W pierwszej kolejności, w motywie 54 wskazała, że ponieważ żadnemu z objętych próbą eksporterów chińskich nie przyznano MET, wartość normalną w odniesieniu do nich ustalono na podstawie przepisów art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, to znaczy uznając Indie za analogiczne państwo trzecie o gospodarce rynkowej.

16 Wreszcie, w motywie 55 Komisja wskazała, że najpierw ustaliła, czy całkowita wielkość sprzedaży podobnego towaru przez producenta w państwie analogicznym była reprezentatywna, tzn. czy całkowita wielkość takiej sprzedaży stanowiła co najmniej 5% całkowitej wielkości sprzedaży eksportowej produktu objętego postępowaniem realizowanej przez każdego objętego próbą producenta eksportującego do Unii. Ponadto Komisja wskazała w tym samym motywie, że tak było w przypadku dwóch z trzech wspomnianych producentów eksportujących. Z kolei, jak wskazano poniżej w pkt 130, w chwili przyjmowania rozporządzenia tymczasowego doszła ona do przeciwnego wniosku w odniesieniu do skarżącej.

17 Z motywów 56 i 57 wynika, że w drugiej kolejności Komisja przystąpiła do ustalenia poszczególnych typów produktów podobnych, które należało wziąć pod uwagę przy ustalaniu wartości normalnej. W tym celu Komisja wskazała poszczególne typy produktu sprzedawanego przez producenta z państwa analogicznego, które zostały uznane za bezpośrednio porównywalne z typem odnośnych produktów sprzedawanych na wywóz przez chińskich producentów eksportujących. W trzeciej kolejności, po określeniu w ten sposób typów podobnych produktów, które należało wziąć pod uwagę, zbadała, co zostało wskazane w motywie 57 rozporządzenia tymczasowego, czy sprzedaż krajowa w państwie analogicznym każdego z poszczególnych typów produktu podobnego była wystarczająco reprezentatywna, to znaczy czy wielkość sprzedaży na rzecz niezależnych klientów w okresie dochodzenia stanowiła co najmniej 5% całkowitej wielkości sprzedaży typu produktu odpowiadającego na wywóz do Unii dla każdego z producenta eksportującego.

18 Po czwarte, jak wskazano w motywach 58–62 rozporządzenia tymczasowego, Komisja zbadała, czy sprzedaż owych typów produktu podobnego dokonywana w ilościach reprezentatywnych w rozumieniu wskazanym powyżej w pkt 17, może zostać uznana za dokonaną w ramach zwykłego obrotu handlowego na podstawie proporcji tej sprzedaży, która była sprzedażą z zyskiem, to znaczy sprzedażą dokonaną po cenie sprzedaży netto równej lub wyższej niż obliczony koszt produkcji. To na podstawie tej oceny Komisja wybrała metodę obliczenia wartości normalnej.

19 W ten sposób, zgodnie z motywem 59 w przypadkach, gdy ustalony w ten sposób procent wielkości sprzedaży z zyskiem danego typu produktu przekraczał 80% całkowitej wielkości sprzedaży tego typu, a średnia ważona cena sprzedaży tego typu była równa kosztom produkcji lub wyższa od nich, wartość normalną tego typu produktu oparto na rzeczywistej cenie krajowej ustalonej jako średnia ważona cen całej jego sprzedaży, jaka miała miejsce w okresie dochodzenia. Z kolei, zgodnie z motywem 60, jeżeli ów procent sprzedaży z zyskiem był równy lub niższy niż 80% całkowitej wielkości sprzedaży tego typu produktu lub gdy średnia ważona ceny była niższa od kosztów produkcji, wartość normalną oparto na rzeczywistej cenie krajowej, obliczonej na podstawie sprzedaży z zyskiem wyłącznie tego typu produktu.

20 Wreszcie, zgodnie z motywem 61 typy produktu podobnego sprzedawane ze stratą nie były uznawane jako sprzedawane w zwykłym obrocie handlowym. Motyw 62 wskazuje, że w odniesieniu do tych typów produktu, a także w odniesieniu do tych, których sprzedaż nie była wystarczająco reprezentatywna w rozumieniu pkt 17 powyżej, zastosowano metodę wartości konstruowanej w rozumieniu art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

21 Jeżeli chodzi o ustalenie cen eksportowych, to z motywu 64 rozporządzenia tymczasowego wynika, że ceny te określono zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, a mianowicie na podstawie cen eksportowych faktycznie zapłaconych lub należnych każdemu z chińskich producentów eksportujących objętych próbą.

22 Zgodnie z motywami 65–67 rozporządzenia tymczasowego na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego porównanie pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową zostało ustalone na podstawie ceny ex-works przy zastosowaniu dostosowań z powodu różnic właściwości fizycznych, podatków pośrednich, kosztów transportu, ubezpieczenia, przeładunku i załadunku, kosztów dodatkowych, kosztów opakowań, kredytów, zleceń i opłat bankowych we wszystkich przypadkach, w których uznano je za uzasadnione, dokładne oraz poparte zweryfikowanymi dowodami.

23 Zgodnie z motywem 68 rozporządzenia tymczasowego margines dumpingu spółek chińskich objętych próbą został ustalony na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej każdego typu produktu podobnego ustalonej dla państwa analogicznego ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiadającego typu produktu objętego postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

24 Zgodnie z motywem 69 rozporządzenia tymczasowego średni ważony margines dumpingu skarżącej obliczony na podstawie opisanej w pkt 23 powyżej został ustalony na 39,3% ceny CIF (koszt, ubezpieczenie, fracht) na granicy Unii i przed ocleniem odnośnego produktu.

25 Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia tymczasowego ustanawia stawkę tymczasowego cła antydumpingowego w odniesieniu do skarżącej na 39,3%.

26 Pismem z dnia 15 listopada 2012 r. Komisja doręczyła skarżącej dokument zawierający ustalenia tymczasowe, o którym mowa w art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Poza rozporządzeniem tymczasowym znajdującym się w załączniku 1 do tego dokumentu, dokument ten zawiera załącznik 2 dotyczący metody zastosowanej przy obliczeniu dumpingu oraz załącznik 3 dotyczący metody zastosowanej przy obliczeniu podcięcia cenowego i szkody.

27 W załączniku 2 do wspomnianego dokumentu zawierającego ustalenia tymczasowe Komisja przedstawiła w pierwszej kolejności określone ogólne wyjaśnienia dotyczące obliczania marginesu dumpingu. Ponadto Komisja przedstawiła pewne wyjaśnienia dotyczące wykluczenia ze sprzedaży przeznaczonej na eksport skarżącej określonego typu produktu objętego dochodzeniem, a także poszczególnych dostosowań, które zastosowała w celu obiektywnego porównania, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Również we wspomnianym załączniku 2 Komisja przestawiła kilka tabeli dotyczących szczegółowego obliczenia marginesu dumpingu dla poszczególnego typu produktu, w których pominęła elementy oparte na danych przedstawionych przez producenta z państwa analogicznego. W rzeczywistości bowiem, jak wyjaśnia Komisja w tym załączniku, tylko jeden producent z państwa analogicznego współpracował w dochodzeniu, w związku z czym informacje pochodzące z państwa analogicznego nie mogły zostać ujawnione na poziomie numerów kontroli produktów.

Wymiana pism pomiędzy skarżącą i Komisją mająca miejsce po przyjęciu rozporządzenia tymczasowego

28 W dniu 17 grudnia 2012 r. skarżąca przekazała Komisji uwagi w przedmiocie ustaleń tymczasowych. Uwagi te dotyczyły pięciu kwestii, to znaczy ustalenia MET, wartości normalnej, dostosowania wartości normalnej dotyczącego podatku od wartości dodanej (VAT), konieczności dostosowania dotyczącego procesu produkcji, a także ceny wywozu.

29 W szczególności w odniesieniu do drugiego punktu skarżąca podniosła, że Komisja błędnie posłużyła się wartością skonstruowaną w zakresie wszystkich typów podobnego produktu, które były porównane z typami produktu objętego dochodzeniem, który skarżąca wywoziła do Unii. W ten sposób, zdaniem skarżącej Komisja powinna była posłużyć się cenami krajowymi producenta z państwa analogicznego, a nie metodą wartości skonstruowanej, ponieważ zastosowanie ostatniej z wymienionych metod było uzasadnione tylko wtedy, gdyby nie było możliwe zastosowanie ceny krajowej, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Ponadto skarżąca uważa, że posłużenie się progiem 5% przy ustalaniu

reprezentatywności sprzedaży produktu podobnego nie było uzasadnione w przypadku, w którym chodziło, tak jak w niniejszej sprawie, o porównanie cen krajowych danego producenta na rynku indyjskim z cenami wywozu chińskich producentów. W rzeczywistości bowiem zdaniem skarżącej stosowanie tego progu karałoby nadmiernie producentów eksportujących dokonujących, tak jak ona, wywozu w dużych ilościach, ponieważ i tak mają oni już wystarczająco dużo trudności ze spełnieniem takiego kryterium reprezentatywności. Ponadto taki próg nie miał zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego bezwarunkowego charakteru. Z tych wszystkich powodów skarżąca wniosła do Komisji o ponowne obliczenie zgodnie z jej uwagami wartości normalnej. Wreszcie skarżąca przedstawiła dwa inne zarzuty dotyczące ustalenia wartości normalnej, które dotyczyły, po pierwsze, stosowania wielkości obrotu w celu ustalenia kosztów produkcji producenta z państwa analogicznego, i po drugie, stosowania jednego marginesu średniego zysku dla każdego typu produktu. Ponadto skarżąca po „stwierdzeniu, iż producentem z państwa analogicznego była Jainson Industries" przedstawiła uwagi dotyczące dostosowania wartości normalnej, przedstawiając w szczególności powody, dla których wniosła o dostosowanie z tytułu różnicy procesu produkcji i wydajności pomiędzy nią a producentem z państwa analogicznego.

30 Wreszcie, w odniesieniu do ceny wywozu skarżąca wniosła do Komisji, po pierwsze, o obliczenie marginesu dumpingu na bazie całej sprzedaży eksportowej produktu objętego postępowaniem, oraz po drugie, o przedstawienie jej dodatkowych wyjaśnień dotyczących obliczenia dostosowań zastosowanych do sprzedaży eksportowej z powodu różnic we właściwościach fizycznych.

31 W trakcie przesłuchania w dniu 6 lutego 2013 r. skarżąca powtórzyła zasadniczo wszystkie swoje uwagi dotyczące ustaleń tymczasowych, które znajdowały się w piśmie z dnia 17 grudnia 2012 r. W celu poparcia zwłaszcza swych wniosków o dostosowanie dotyczących procesu produkcji i wydajności skarżąca powołała się między innymi na informacje dotyczące producenta z państwa analogicznego, to znaczy, po pierwsze, na wyciąg ze strony internetowej producenta z państwa analogicznego, który dotyczył w szczególności informacji o wielkości siły roboczej, wielkości produkcji rocznej, a także podstawowego sprzętu, jakim dysponował ów producent, oraz po drugie, na wymianę korespondencji pomiędzy tym producentem, a skarżącą, która miała miejsce pomiędzy 29 stycznia i 1 lutego 2013 r.

32 W dniu 15 marca 2013 r. Komisja przekazała skarżącej dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. Dokument ten zawierał w załączniku 1 ogólny dokument informacyjny, którego celem było zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego przedstawienie najważniejszych okoliczności faktycznych i ustaleń, na podstawie których Komisja zamierzała zalecić wprowadzenie środków ostatecznych. W załącznikach 2 i 3 do wspomnianego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja przedstawiła szczegółowe uwagi dotyczące, odpowiednio, obliczenia marginesu dumpingu i obliczenia podcięcia cenowego i szkody. W szczególności w załączniku 2 Komisja wskazała, iż zgodziła się z uwagą skarżącej, zgodnie z którą wartość normalna powinna zostać obliczona na podstawie sprzedaży krajowej jedynego współpracującego producenta z państwa analogicznego, pomimo iż owa sprzedaż nie została dokonana w wielkościach reprezentatywnych w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym to sprzedaż krajowa dokonana w zwykłym obrocie handlowym producenta z państwa analogicznego została zastosowana przy obliczaniu wartości normalnej w celu ustalenia ostatecznego marginesu dumpingu skarżącej. Ponadto Komisja wskazała, iż uznała również zarzut skarżącej, zgodnie z którym margines dumpingu powinien zostać ustalony na podstawie całego wywozu, a nie tylko na podstawie typów odnośnego produktu odpowiadających typom produktów podobnych sprzedawanych przez producenta z państwa analogicznego na rynku krajowym. Wyjaśniła, że dla typów produktu objętego dochodzeniem niemających odpowiednika wartość normalna została dostosowana na podstawie wartości handlowej różnic we właściwościach fizycznych zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia tymczasowego.

33 Z kolei Komisja wskazała, iż odrzuciła wnioski o dostosowanie skarżącej dotyczące różnic pomiędzy skarżącą a producentem z państwa analogicznego na płaszczyźnie procesu produkcji oraz na płaszczyźnie wydajności. W rzeczywistości bowiem, w pierwszej kolejności, odnosząc się do wniosku o dostosowanie dotyczące procesu produkcji, o ile Komisja uznała, że istniały pewne różnice

w procesie produkcji pomiędzy dwoma odnośnymi producentami, to jednak stwierdziła, że jednostkowe zużycie złomu stalowego było prawie identyczne. Jeżeli chodzi o drugi wniosek o dostosowanie, Komisja zasadniczo podniosła, że jedynie różnice dotyczące cen i porównywalności cen pomiędzy producentem z państwa analogicznego i eksporterem z państwa niemającego gospodarki rynkowej uzasadniały dostosowanie oraz że jedynie wyczerpująca ocena mogła ujawnić wszystkie różnice w czynnikach kosztów i wykazać, że nie miało to wpływu na ceny i ich porównywalność, co uzasadniałoby z kolei dostosowanie.

34 W załączniku 2 do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja przedstawiła również szereg tabeli dotyczących szczegółowego obliczenia marginesu dumpingu dla poszczególnego typu produktu, analogicznie do szeregu tabeli przedstawionych w załączniku 2 do ustaleń tymczasowych, o którym mowa powyżej w pkt 27. W ten sposób, tak jak w ustaleniach tymczasowych, w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja w całości zataiła informacje oparte na danych przedstawionych przez producenta z państwa analogicznego.

Korespondencja pomiędzy skarżącą a Komisją po dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń

35 W dniu 18 marca 2013 r. producent z państwa analogicznego wystosował do Komisji pismo, w którym wskazał, iż „wyraźnie zezwala Komisji na ujawnienie [za radą skarżącej] poufnej wersji jej odpowiedzi na kwestionariusz, a także dowodów pochodzących z weryfikacji w jej siedzibie". Ponadto w tym samym piśmie producent ten wskazał, że tego samego dnia przekazał owe dokumenty skarżącej.

36 Pismem wysłanym pocztą elektroniczną z dnia 18 marca 2013 r. skarżąca wniosła do Komisji w oparciu o ww. pismo producenta z państwa analogicznego o ujawnienie jej poufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz tego producenta, a także dowodów pochodzących z weryfikacji w jego siedzibie. Ponadto, „w świetle zezwolenia producenta z państwa analogicznego na ujawnienie poufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz", skarżąca wniosła do Komisji we wspomnianym piśmie wysłanym pocztą elektroniczną o ujawnienie jej wszystkich obliczeń wartości normalnej. Wreszcie wniosła ona o szczegółową informację dotyczącą, po pierwsze, sposobu, w jaki została ustalona wartość normalna typów odnośnego produktu niemających odpowiednika, po drugie, sposobu, w jaki Komisja zróżnicowała gwintowane łączniki o czarnej powierzchni i gwintowane łączniki o galwanizowanej powierzchni, oraz po trzecie, o podstawy wniosku Komisji, zgodnie z którym jednostkowa konsumpcja złomu stalowego producenta z państwa analogicznego i własna konsumpcja skarżącej tego materiału były prawie identyczne.

37 W drugim piśmie wysłanym pocztą elektroniczną z dnia 19 marca 2013 r. skarżąca ponowiła swój wniosek. W szczególności odpowiedziała ona na powód odmowy, który zgodnie z informacjami udostępnionymi przez producenta z państwa analogicznego Komisja podniosła przed tym producentem i który dotyczył tego, że nie można wybiórczo odejść od poufności wobec szczególnych zainteresowanych stron. Podniosła w tym zakresie, po pierwsze, że obliczenia marginesu dumpingu, a w związku z tym dane dotyczące wartości normalnej, były charakterystyczne dla danego przedsiębiorstwa, oraz po drugie, że rozporządzenie podstawowe nie wykluczało, że szczególne zezwolenie osoby, która dostarczyła poufne wiadomości, może zostać ograniczone do jednej tylko zainteresowanej strony. Ponadto, wskazując na to, że w grę wchodzą jej prawa do obrony, wniosła o to, aby spór w sprawie został rozstrzygnięty przez rzecznika praw stron, którego funkcja jest regulowana decyzją przewodniczącego Komisji Europejskiej 2012/199/UE z dnia 29 lutego 2012 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień rzecznika praw stron w niektórych postępowaniach w sprawie handlu (Dz.U. L 107, s. 5).

38 W odpowiedzi w piśmie wysłanym pocztą elektroniczną z dnia 21 marca 2013 r. szef wydziału dochodzeń antydumpingowych Komisji oddalił wniosek skarżącej uzasadniając swoją odmowę w następujący sposób: „Informacje dotyczące wartości normalnej zostały wykorzystane w odniesieniu

do trzech eksportujących producentów objętych próbą, a nie wyłącznie w odniesieniu do Jinan Meide. Ujawnienie jedynie Jinan Meide prowadziłoby zatem do wybiórczego ujawnienia poufnej informacji jednej tylko zainteresowanej stronie, podczas gdy inne zainteresowane strony, których dotyczy ta sama informacja, nie korzystałyby z takiej uprzywilejowanej poufnej informacji". We wcześniejszym piśmie wysłanym pocztą elektroniczną z tego samego dnia rzecznik praw stron wskazał, iż podziela stanowisko wyrażone w ww. piśmie wysłanym drogą elektroniczną, oraz podkreślił, że niedyskryminujące traktowanie stron stanowiło istotny czynnik.

39 W dniu 25 marca 2013 r. skarżąca przekazała uwagi w sprawie dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. Skarżąca powróciła do sporu pomiędzy nią a Komisją w trakcie wymiany poczty elektronicznej, o której mowa powyżej w pkt 36–38, i ponowiła swój wniosek o ujawnienie poufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez producenta z państwa analogicznego oraz dowodów pochodzących z weryfikacji dokonanych w jego siedzibie, a także wniosek o pełne ujawnienie obliczenia wartości normalnej. Ponadto skarżąca poruszyła kilka szczególnych kwestii dotyczących ustalenia wartości normalnej, niektóre z nich zostały już wcześniej powołane w uwagach dotyczących ustaleń tymczasowych. Skarżąca oparła się tym razem na danych producenta z państwa analogicznego, otrzymanych w międzyczasie od tego producenta, jak wskazała w piśmie wysłanym pocztą elektroniczną z dnia 18 marca 2013 r. (zob. pkt 35 powyżej).

40 W szczególności skarżąca ponowiła swój szczególny wniosek przedstawiony w piśmie wysłanym drogą elektroniczną z dnia 18 marca 2013 r. (zob. pkt 36 powyżej) i dotyczącym ujawnienia metody obliczania wartości normalnej typów odnośnego produktu nieposiadających odpowiednika. Skarżąca uznała bowiem, że wyjaśnienia dostarczone przez Komisję w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń i dotyczące tego, że wartość normalna tych produktów została dostosowana na podstawie wartości handlowej różnic we właściwościach fizycznych, nie były wystarczające. Ponadto podniosła, że sama produkowała 1645 typów odnośnego produktu, podczas gdy producent z państwa analogicznego jedynie 287 typów produktu podobnego w taki sposób, że 83% typów odnośnych produktów nie miało odpowiednika. Ponadto na 11 130 ton, jakie wywiozła do Unii w trakcie okresu dochodzenia, jedynie 5738 ton dotyczyło typów produktów mających odpowiedniki. W tych okolicznościach wnioskowane ujawnienie miało absolutnie żywotne znaczenie dla jej praw do obrony.

41 Skarżąca zaproponowała ponadto korekty dotyczące, po pierwsze, przypisania kosztów produkcji na podstawie wielkości obrotu, i po drugie, obliczenia dostosowań wartości normalnej dotyczącej kosztów frachtu i opakowania. Skarżąca ponowiła również i uszczegółowiła wnioski dotyczące dostosowań w zakresie procesu produkcji oraz wydajności, jakie przedstawiła w uwagach do ustaleń tymczasowych, a także sprzeciw wobec dostosowania z tytułu niepodlegającego zwrotowi VAT, również sformułowany w ramach ww. uwag. Ponadto złożyła ona nowy wniosek o dostosowanie dotyczące sprzedawanych ilości.

42 W trakcie jej przesłuchania, przeprowadzonego w dniu 26 marca 2013 r. przez służby Komisji, skarżąca przypomniała wnioski i zarzuty, które sformułowała w uwagach do wniosku o udzielenie ostatecznych ustaleń. W następstwie tego przesłuchania w piśmie z dnia 27 marca 2013 r. skarżąca podniosła, że w trakcie przesłuchania w dniu 26 marca 2013 r. Komisja wskazała, że metoda, jaką posłużyła się przy obliczaniu, polegała na oparciu się na średniej wartości normalnej ustalonej dla odpowiednich typów produktów, dostosowanej poprzez ustalenie wartości handlowej [różnice we właściwościach fizycznych] na podstawie cen wywozu do Unii ustalonych przez skarżącą dla typów danego produktu nieposiadających odpowiednika. Skarżąca wskazała w tym zakresie, że jej zdaniem metodologia ta opierała się na domniemaniu, które nie było ani rozsądne, ani możliwe do zweryfikowania, zgodnie z którym wartość handlowa różnic we właściwościach fizycznych odzwierciedlała się w cenach wywozu, i zaproponowała metodę alternatywną polegającą na ograniczeniu liczby typów produktów nieposiadających odpowiednika, zawężając numery kontroli produktów, które pozwalały na ich identyfikację.

Zaskarżone rozporządzenie

43 W dniu 13 maja 2013 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 430/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz ostatecznie pobierające cło tymczasowe nałożone na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz zamykające postępowanie w odniesieniu do Indonezji (Dz.U. L 129, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem").

44 W motywie 15 zaskarżonego rozporządzenia Rada wskazała, że wobec braku uwag dotyczących MET potwierdza się tymczasowe ustalenia zawarte w motywach 32–46 rozporządzenia tymczasowego.

45 W motywie 17 zaskarżonego rozporządzenia Rada wskazała, iż przyjęła argument chińskiego eksportującego producenta, zgodnie z którym nawet jeżeli wielkość sprzedaży nie jest reprezentatywna, wartość normalna powinna zostać obliczona na podstawie sprzedaży krajowej producenta z państwa analogicznego. W motywie tym wskazano, że to ta sprzedaż, dokonana w zwykłym obrocie handlowym, została zastosowana przy ustaleniu wartości normalnej.

46 W motywie 18 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła, że uznała również argument wspomnianego eksportującego producenta chińskiego, zgodnie z którym margines dumpingu powinien zostać ustalony na podstawie całej sprzedaży eksportowej, a nie tylko sprzedaży ustalonej na podstawie typów odnośnego produktu odpowiadających bezpośrednio porównywalnym typom produktu sprzedawanym przez producenta z państwa analogicznego na jego rynku krajowym.

47 W motywie 19 zaskarżonego rozporządzenia Rada wskazała, że w braku innych uwag dotyczących wartości normalnej, ceny eksportowej oraz porównania potwierdza się ustalenia zawarte w motywach 54, 59–61 oraz 64–67 rozporządzenia tymczasowego.

48 Z motywu 20 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że średnią ważoną wartość normalną każdego typu produktu podobnego, ustaloną dla państwa analogicznego zgodnie z metodą przedstawioną w motywach 17–19 tego rozporządzenia porównano ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiadającego typu produktu objętego postępowaniem.

49 Zgodnie z tabelą znajdującą się w motywie 21 zaskarżonego rozporządzenia ostateczny margines dumpingu dla skarżącej został ustalony na 40,8%.

50 Artykuł 1 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia stanowi:

„Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, z wyłączeniem elementów podstawowych łączników zaciskowych wykorzystujących gwinty metryczne ISO DIN 13 oraz okrągłych skrzynek przyłączowych z żeliwa ciągliwego bez pokrywy, obecnie objętych kodem CN ex 7307 19 10 (kod TARIC 7307 19 10 10) i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (»ChRL«) oraz Tajlandii".

51 Artykuł 1 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia stanowi, że jeżeli chodzi o skarżącą, to stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed ocleniem została ustalona na 40,8%.

Postępowanie i żądania stron

52 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 sierpnia 2013 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

53 W piśmie zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 26 września 2013 r. Komisja wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady, strony pozwanej. Skarżąca i Rada nie przedstawiły uwag w odniesieniu do wspomnianego wniosku. Postanowieniem z dnia 19 listopada 2013 r. prezes ósmej izby Sądu dopuścił interwencję Komisji. Komisja złożyła uwagi interwenienta, a pozostałe strony przedstawiły uwagi dotyczące tych uwag w wyznaczonym terminie.

54 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w dotyczącej jej części;

— obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania.

55 Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami.

56 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami.

Co do prawa

57 Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez instytucje Unii jej prawa do obrony, a także art. 6 ust. 7 i art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim wspomniane instytucje odmówiły jej ujawnienia informacji mających znaczenie dla ustalenia wartości normalnej. Zarzut drugi dotyczy, tytułem głównym, naruszenia art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4 porozumienia antydumpingowego, ponieważ instytucje oddaliły wnioski o dostosowanie wartości normalnej złożone przez skarżącą, i pomocniczo, braku uzasadnienia. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 10 ab initio i lit. a) oraz art. 2 ust. 11 w związku z art. 2 ust. 7 lit. a) oraz art. 2 ust. 8 i 9, a także art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz zasady niedyskryminacji w zakresie, w jakim instytucje posłużyły się błędną metodologią przy ustalaniu wartości normalnej produktów niemających odpowiednika. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, ponieważ Komisja dopiero w dniu 9 lipca 2012 r. przedstawiła ustalenia w sprawie MET. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 3 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim ustalenie szkody poniesionej przez przemysł Unii zostało oparte na nieprawidłowych danych dotyczących przywozu z Chin stanowiącego przedmiot dumpingu.

58 Sąd uważa za stosowne zbadanie w pierwszej kolejności zarzutu czwartego, a następnie zarzutu pierwszego.

W przedmiocie zarzutu czwartego

59 Skarżąca zasadniczo podnosi, że doręczenie ustaleń w sprawie MET nastąpiło prawie pięć miesięcy po dacie wszczęcia dochodzenia, co stanowi naruszenie trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Wykładnię tę potwierdza orzecznictwo Trybunału. Ponadto skarżąca twierdzi, że jeżeli decyzja w sprawie MET zostałaby przyjęta wcześniej, to miałaby ona

możliwość lepszego skorzystania z jej praw do obrony. Ponadto twierdzenie instytucji, zgodnie z którym opóźnienie w przyjęciu decyzji w sprawie MET wynikało z niedostępności chińskich producentów eksportujących w celu weryfikacji, jest w rzeczywistości błędne i pozbawione interesu prawnego. Skarżąca twierdzi wreszcie, że ponieważ naruszenie art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego nastąpiło w dniu 16 maja 2012 r., to nie miał na nie wpływu art. 2 rozporządzenia zmieniającego, przewidujący stosowanie tego rozporządzenia do nowych dochodzeń oraz dochodzeń toczących się od dnia 15 grudnia 2012 r., który to artykuł miałby być w każdym razie sprzeczny z prawem.

60 Rada i Komisja uważają, że taki argument można jedynie odrzucić.

61 Tytułem wstępu należy zauważyć, że w wersji obowiązującej przed wejściem w życie rozporządzenia zmieniającego, o którym mowa powyżej w pkt 2, które nastąpiło w dniu 15 grudnia 2012 r., art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego przewidywał, że kwestia, czy producent spełniał kryteria wymienione dla uzyskania MET, powinna być rozpoznana w terminie trzech miesięcy od daty wszczęcia dochodzenia. W wyniku wejścia w życie art. 1 pkt 1 lit. a) rozporządzenia zmieniającego wspomniany przepis rozporządzenia podstawowego przewidywał, że od tej chwili decyzja dotycząca MET powinna zapaść zasadniczo w terminie siedmiu miesięcy, który w każdym przypadku nie powinien przekraczać ośmiu miesięcy od wszczęcia dochodzenia. Ponadto art. 2 rozporządzenia zmieniającego stanowi, że rozporządzenie to stosuje się do wszystkich nowych dochodzeń oraz do wszystkich dochodzeń będących w toku w dniu 15 grudnia 2012 r.

62 Ponadto, co przypomniano powyżej w pkt 5, w niniejszej sprawie Komisja powiadomiła skarżącą pismem z dnia 9 lipca 2012 r. o zasadniczych faktach i wnioskach, na podstawie których postanowiła nie przyznać jej MET. Jak wynika z tego pisma, które zostało dołączone do akt w ramach środka organizacji postępowania, Komisja odsyła w tym względzie do „istotnych faktów i wniosków, na podstawie których zamierzała ona zaproponować, aby nie przyznano [skarżącej] MET”. Niemniej jednak, jak potwierdziły to strony w trakcie rozprawy, owo sformułowanie znajduje uzasadnienie w tym, że zgodnie z orzecznictwem w trakcie dochodzenia Komisja ma możliwość zmiany swojej decyzji dotyczącej MET (wyrok z dnia 1 października 2009 r., Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, C-141/08 P, Zb.Orz., EU:C:2009:598, pkt 110–113). W ten sposób, pomimo tego sformułowania, Komisja w rzeczywistości we wspomnianym piśmie z dnia 9 lipca 2012 r. na podstawie art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego rozstrzygnęła kwestie, czy skarżąca spełnia kryteria dla uzyskania MET.

63 W pierwszej kolejności należy w związku z tym zbadać, jaka wersja art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie do tej decyzji w celu ustalenia, czy decyzja Komisji z dnia 9 lipca 2012 r. została przyjęta po wygaśnięciu terminu przewidzianego przez ów przepis. W tym względzie instytucje zasadniczo twierdzą, że zmiana terminu przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego, wprowadzona przez rozporządzenie zmieniające, miała zastosowanie do decyzji w sprawie MET z dnia 9 lipca 2012 r., ponieważ sporne w niniejszej sprawie dochodzenie było w toku w dniu 15 grudnia 2012 r., a art. 2 rozporządzenia zmieniającego przewiduje stosowanie ww. zmiany do takich dochodzeń. Taką wykładnię można jedynie odrzucić.

64 Należy bowiem przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nowy przepis stosuje się od wejścia w życie aktu, który go wprowadza i pomimo iż nie stosuje się go do sytuacji prawnych powstałych i ostatecznie zakończonych pod rządami dawnej ustawy, to jednak stosuje się go do przyszłych skutków tych sytuacji oraz do nowych sytuacji prawnych. Inaczej jest tylko – i to z zastrzeżeniem zasady niedziałania wstecz aktów prawnych – jeżeli wraz z nowym przepisem zostają wydane przepisy szczególne, które określają zwłaszcza jego warunki stosowania w czasie. W szczególności przepisy proceduralne uznaje się na ogół za mające zastosowanie w chwili ich wejścia w życie, w odróżnieniu od przepisów materialnych, które są zazwyczaj interpretowane w ten sposób, iż obowiązują w stosunku do sytuacji ukształtowanych przed ich wejściem w życie tylko wtedy, gdy

z brzmienia tych przepisów, ich celu lub ich struktury jednoznacznie wynika, że należy im przypisać taki skutek (zob. wyrok z dnia 26 marca 2015 r., Komisja/Moravia Gas Storage, C-596/13 P, Zb.Orz., EU:C:2015:203, pkt 32, 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

65 Podobnie Trybunał orzekł również, że przepis stanowiący podstawę prawną aktu i upoważniający instytucję Unii do wydania tego aktu powinien obowiązywać w momencie jego wydania (zob. ww. w pkt 64 wyrok Komisja/Moravia Gas Storage, EU:C:2015:203, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

66 W niniejszej sprawie art. 2 rozporządzenia zmieniającego przewiduje, że rozporządzenie to ma zastosowanie do postępowań znajdujących się w toku w dniu 15 grudnia 2012 r., to znaczy w dniu jego wejścia w życie. Ponadto z utrwalonego orzecznictwa, o którym mowa powyżej w pkt 64, wynika, iż zmiana terminu na rozstrzygnięcie w sprawie MET, wprowadzona przez art. 1 pkt 1 lit. a) rozporządzenia zmieniającego, byłaby ta sama w braku postanowień wspomnianego art. 2, ponieważ chodzi o zmianę przepisu proceduralnego. W ten sposób zatem konieczne było sprecyzowanie, że artykuł ten ma zastosowanie do każdego nowego dochodzenia lub dochodzenia, które było w toku w chwili jego wejścia w życie, ponieważ poza zmianą wspomnianego terminu rozporządzenie zmieniające zawierało również przepisy zmieniające przepisy materialne dotyczące decyzji w sprawie MET [art. 1 pkt 1 lit. b) oraz art. 1 pkt 2]. Zgodnie bowiem z orzecznictwem przytoczonym powyżej w pkt 64 takie przepisy prawa materialnego co do zasady nie mogłyby mieć zastosowania do sytuacji zaistniałych przed ich wejściem w życie, chyba że takie ich stosowanie zostałoby wyraźnie przewidziane lub co najmniej wynikałoby z celu lub systematyki tych przepisów.

67 W ten sposób wspomniana zmiana terminu na orzekanie w sprawie MET miała zasadniczo zastosowanie w ramach toczącego się dochodzenia antydumpingowego do każdej decyzji Komisji rozstrzygającej kwestię, czy dane przedsiębiorstwo spełnia kryteria uzyskania MET w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego, przyjętej w dniu 15 grudnia 2012 r. lub później.

68 Z kolei, przeciwnie do tego, co twierdzą instytucje, art. 2 rozporządzenia zmieniającego nie może skutkować pozbawieniem skuteczności art. 1 pkt 1 lit. a) rozporządzenia zmieniającego mającego zastosowanie do decyzji rozstrzygającej w sprawie MET przyjętej przed wejściem w życie tego rozporządzenia. W rzeczywistości bowiem oznaczałoby to przyznanie temu przepisowi skutku wstecznego, który nie wynika z treści art. 2 rozporządzenia zmieniającego. Ponadto z orzecznictwa przytoczonego powyżej w pkt 64 wynika, że o ile nowe przepisy, a w szczególności przepisy proceduralne, mogą obejmować nowe sytuacje prawne oraz sytuacje prawne ostatecznie zakończone pod rządami uprzednio obowiązujących przepisów, to jednak zastosowanie tych nowych przepisów powinno co najmniej być zgodne z zasadą nie działania prawa wstecz. Przestrzeganie wspomnianej zasady nie działania prawa wstecz skutkuje w szczególności tym, co wynika z orzecznictwa, o którym mowa powyżej w pkt 65, że zgodność z prawem aktu Unii zasadniczo powinna być oceniana w świetle przepisu stanowiącego podstawę prawną dla tego aktu, który obowiązywał w dniu jego przyjęcia.

69 Tymczasem w niniejszej sprawie w dniu przyjęcia decyzji Komisji o nieprzyznaniu skarżącej MET, to znaczy w dniu 9 lipca 2012 r., art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego, który stanowi podstawę prawną dla tej decyzji, przewidywał, że Komisja miała trzy miesiące począwszy od dnia wszczęcia dochodzenia na przyjęcie takiej decyzji. W związku z tym, w przeciwieństwie do tego, co twierdzą instytucje, to w świetle ostatniego z wymienionych terminów należy oceniać zgodność z prawem wspomnianej decyzji, a nie w świetle terminu mającego zastosowanie z dniem wejścia w życie rozporządzenia zmieniającego, co nastąpiło w dniu 15 grudnia 2012 r.

70 W drugiej kolejności, przeciwnie do tego, co sugerują instytucje, termin ustalony w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego nie ma wyłącznie informacyjnego charakteru z uwagi na to, że zgodnie z pkt 110–113 wyroku, o którym mowa w pkt 62 powyżej, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada,(EU:C:2009:598), Komisja może w każdej chwili w trakcie dochodzenia

zmienić pierwotną decyzję. W punktach tych Trybunał nie orzekał bowiem co do możliwości nieprzestrzegania przez Komisję ww. terminu, która to możliwość nie była poza tym przedmiotem sporu, w sprawie którego Trybunał orzekał w tym wyroku. W ten sposób we wspomnianych punktach Trybunał ograniczył się do wskazania, że art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego nie może być interpretowany w sposób, który zobowiązuje Komisję do przedstawienia Radzie projektu środków ostatecznych utrwalającego na niekorzyść zainteresowanego przedsiębiorstwa błąd w pierwotnej ocenie kryteriów materialnych ustanowionych przez art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego. Na tej podstawie Trybunał wywnioskował, iż w konsekwencji, w przypadku gdy Komisja stwierdzi, że jej pierwotna ocena była obarczona błędem, jest ona zobowiązana do wyciągnięcia z tego odpowiednich konsekwencji, zapewniając poszanowanie gwarancji proceduralnych (ww. w pkt 62 wyrok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, EU:C:2009:598, pkt 111, 112). W związku z tym sama tylko okoliczność, że Komisja zgodnie z tym orzecznictwem miała możliwość, a nawet obowiązek, zmiany pierwotnej decyzji w sprawie MET obarczonej błędem w ocenie, jest bez znaczenia dla jej obowiązku przestrzegania terminu ustalonego przez rozporządzenie podstawowe dla przyjęcia takiej pierwotnej decyzji.

71 Ponadto treść art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego nie zawiera wskazówki pozwalającej przyjąć, że przewidziany przez niego termin ma charakter czysto informacyjny. Poza tym niektóre wersje językowe tego przepisu, takie jak wersja angielska i francuska, które posługują się odpowiednio czasownikami „shall" i „doit", odnoszą się wyraźnie do obowiązku Komisji orzekania z poszanowaniem tego terminu. Ponadto, jak podniosła skarżąca, pkt 36–39 wyroku z dnia 2 lutego 2012 r., Brosmann Footwear (HK) i in./Rada (C-249/10 P, Zb.Orz., EU:C:2012:53), oraz pkt 29–32 wyroku z dnia 15 listopada 2012 r., Zhejiang Aokang Shoes/Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710), wyraźnie potwierdziły imperatywny charakter wspomnianego terminu.

72 W związku z tym przestrzeganie trzymiesięcznego terminu dla orzekania w sprawie MET, przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego, nie stanowi dla Komisji uprawnienia, lecz obowiązek.

73 W trzecie kolejności okoliczności dotyczące organizacji weryfikacji na miejscu, które zostały podniesione przez Radę i Komisję w celu uzasadnienia opóźnienia w przyjęciu decyzji w sprawie MET dotyczącej skarżącej, nie upoważniają Komisji do odstępstwa od tego obowiązku.

74 Z jednej strony, możliwość odstępstwa od obowiązku orzekania w sprawie MET w terminie trzech miesięcy nie była przewidziana w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego w wersji obowiązującej w chwili wydania decyzji z dnia 9 lipca 2012 r.

75 Z drugiej strony, należy zauważyć, że w niniejszej sprawie, jak to wynika z motywu 40 rozporządzenia tymczasowego (zob. pkt 12 powyżej), potwierdzonego przez motyw 15 zaskarżonego rozporządzenia, instytucje uzasadniają opóźnienie w wydaniu decyzji w sprawie MET dotyczącej skarżącej tym, że Komisja nie mogła przeprowadzić weryfikacji w siedzibie chińskich eksporterów wcześniej z powodu ich niedostępności. W odpowiedzi na skargę Rada precyzuje to uzasadnienie, wskazując, że chińscy producenci eksportujący objęci próbą nie wskazali, iż są dostępni jedynie w jednym z zaproponowanych im przez Komisję okresów, to znaczy w okresie pomiędzy 9 i 11 maja 2012 r. Tymczasem, zdaniem Rady materialnie niemożliwe było jednoczesne przeprowadzenie przez Komisję w tym samym okresie weryfikacji w siedzibach trzech odnośnych producentów eksportujących. Z tego to powodu weryfikacje te musiały zostać przesunięte w czasie z takim skutkiem, iż Komisja nie była w stanie przyjąć decyzji w sprawie MET w wyznaczonych terminach.

76 Niemniej jednak instytucje nie posunęły się tak daleko, aby twierdzić, że z powodu tych okoliczności Komisja znajdowała się w stanie absolutnej niemożliwości przyjęcia decyzji w sprawie MET w wyznaczonym terminie, ani też, że opóźnione wydanie tej decyzji stanowiło przypadek siły wyższej, to znaczy zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, że brak przestrzegania odnośnego terminu wynikał z okoliczności niezależnych od instytucji, nadzwyczajnych i nieprzewidywalnych, których skutków nie

można było uniknąć, pomimo wszystkich zastosowanych środków należytej staranności (zob. podobnie wyroki: z dnia 8 marca 1988 r., McNicholl i in., 296/86, Rec, EU:C:1988:125, pkt 11; z dnia 4 marca 2010 r., Komisja/Włochy, C-297/08, Zb.Orz., EU:C:2010:115, pkt 85). W każdym razie, nawet jeśliby przyjąć, że instytucje powołując się na okoliczności, o których mowa powyżej w pkt 75, miały zamiar powołać się na siłę wyższą, to należy podnieść, że w niniejszej sprawie w sposób oczywisty nie zostały spełnione kryteria ustalone przez ww. orzecznictwo dla zastosowania tego pojęcia. W tym zakresie z dokumentów w aktach sprawy wynika, że pismem wysłanym pocztą elektroniczną w dniu 4 kwietnia 2012 r. Komisja zaproponowała producentom eksportującym objętym próbą trzy okresy w celu weryfikacji w ich siedzibie, które zawierały się, odpowiednio, w dniach 2–4 maja 2012 r., 7–9 maja 2012 r. oraz 9–11 maja 2012 r. Należy ponadto zauważyć, że wszystkie wspomniane terminy były stosunkowo bliskie dacie, w której upływał termin na przyjęcie decyzji w sprawie MET, to znaczy dacie 17 maja 2012 r. W ten sposób instytucje nie wykazały ani nawet nie podniosły, iż Komisja przedsięwzięła wszelkie środki należytej staranności w celu zaproponowania okresów weryfikacji, które pozostawiałyby jej wystarczający zakres swobody działania dla wydania decyzji w sprawie MET przed wygaśnięciem wspomnianego terminu. Ponadto okoliczność, iż trzej eksportujący producenci objęci próbą byli dostępni tylko w jednym z trzech zaproponowanych przez Komisję terminów, nie stanowi w oczywisty sposób w niniejszej sprawie nadzwyczajnej lub nieprzewidywalnej sytuacji.

77 Należy stwierdzić, o czym była mowa powyżej w pkt 62, że decyzja w sprawie MET w zakresie dotyczącym skarżącej została wydana w dniu 9 lipca 2012 r., a tym samym została przyjęta po upływie terminu wynikającego z art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego, który, jak wskazano powyżej w pkt 76, upływał najpóźniej w dniu 17 maja 2012 r.

78 W związku z tym ze wszystkich powyższych rozważań wynika, iż Komisja naruszyła ciążący na niej na podstawie art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego obowiązek podjęcia decyzji w sprawie MET dotyczącej skarżącej w terminie trzech miesięcy od dnia wszczęcia dochodzenia.

79 W ten sposób ani treść art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego, ani prace przygotowawcze, które doprowadziły do jego wprowadzenia do rozporządzenia podstawowego, nie dają żadnych wskazówek co do skutków nieprzestrzegania trzymiesięcznego terminu przewidzianego przez ten przepis (opinia rzecznika generalnego Y. Bota w sprawach połączonych C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2015:620, pkt 82).

80 W tym zakresie, o czym była mowa powyżej w pkt 59, skarżąca podnosi, że jeżeli decyzja w sprawie MET zostałaby przyjęta wcześniej, miałaby ona możliwość lepszego wykonania swoich praw do obrony. Skarżąca uzasadnia to twierdzenie, podnosząc w sposób ogólny, po pierwsze, iż celem omawianego trzymiesięcznego terminu jest umożliwienie producentom eksportującym działającym w kraju niemającym gospodarki rynkowej korzystania z jasnego statusu prawnego w wystarczająco długim okresie dochodzenia, oraz po drugie, że opóźnione orzeczenie w sprawie MET jest w stanie wpłynąć na pozostałe elementy tego postępowania.

81 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w szczególności w dziedzinie dumpingu, istnienie nieprawidłowości dotyczących praw do obrony może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia jedynie wtedy, gdy nie można całkowicie wykluczyć możliwości, iż z powodu tej nieprawidłowości postępowanie administracyjne mogłoby doprowadzić do innego wyniku, co w konkretny sposób wpływałoby na prawo skarżącej do obrony (ww. w pkt 62 wyrok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, EU:C:2009:598, pkt 81, 94; wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NRTP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 78, 79).

82 W ten sposób każde przekroczenie trzymiesięcznego terminu, którym dysponuje Komisja na podjęcie decyzji w przedmiocie MET, nie powinno automatycznie prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w szczególności, jeżeli nie doszło do konkretnego naruszenia praw skarżącej do obrony (zob. podobnie ww. w pkt 79 opinia rzecznika generalnego Y. Bota w sprawach

połączonych C & J Clark International i Puma, EU:C:2015:620, pkt 87; wyrok z dnia 10 października 2012 r., Ningbo Yonghong Fasteners/Rada, T-150/09, EU:T:2012:529, pkt 51–54 i przytoczone tam orzecznictwo).

83 W niniejszej sprawie poza ogólnymi uwagami dotyczącymi celów i ekonomii proceduralnej ww. trzymiesięcznego terminu skarżąca nie przedstawiła żadnego konkretnego argumentu, który mógłby uzasadniać jej twierdzenie, iż naruszenie tego terminu naruszyło jej prawa do obrony, a w szczególności, w jaki sposób w braku takiego naruszenia mogłaby ona lepiej wykonać swoje prawa. Na rozprawie w odpowiedzi na pytanie, przez które Sąd wezwał ją do sprecyzowania, na jakie elementy postępowania mógł mieć wpływ opóźniony charakter decyzji w sprawie MET, skarżąca wskazała, że nie mogła uzyskać wcześniej wszystkich informacji od producenta z państwa analogicznego, i w ten sposób nie mogła mieć wystarczająco długiego czasu na przygotowanie swojej obrony, i w odpowiednim przypadku, nie mogła nakłonić Komisji na wcześniejszym etapie postępowania do ujawnienia jej obliczeń wartości normalnej. Ponadto wskazała również zasadniczo, że w zakresie, w jakim zainteresowane strony wiedzą o marginesie dumpingu jedynie na późnym etapie dochodzenia, możliwe jest, że zainteresowane strony na tym etapie postępowania nie będą już w stanie przekonać organów do zmiany stanowiska.

84 Niemniej jednak argumentacja ta nie jest w stanie wykazać ani tego, że spóźniony charakter decyzji w sprawie MET miał wpływ na inne elementy dochodzenia, w szczególności na pozostałe terminy, które powinny być przestrzegane w trakcie tego postępowania, ani że naruszone zostały prawa skarżącej do obrony.

85 Z akt sprawy wynika bowiem, po pierwsze, o czym była mowa powyżej w pkt 5, że skarżąca była w stanie przedstawić uwagi dotyczące decyzji w sprawie MET, doręczone Komisji w dniu 23 lipca 2012 r., oraz że dopiero w dniu 14 listopada 2012 r., to znaczy dopiero cztery miesiące później, Komisja przyjęła rozporządzenie tymczasowe (zob. pkt 6 powyżej). Ponadto Komisja przekazała swoją propozycję ostatecznego rozporządzenia dopiero w dniu 15 kwietnia 2013 r. W konsekwencji Komisja dysponowała wystarczającym czasem koniecznym dla zapoznania się z uwagami skarżącej, oceny ich zasadności, oraz w odpowiednim przypadku, dla ponownego zbadania swojej decyzji w sprawie MET, przed ustaleniem tymczasowego marginesu dumpingu tej spółki i zaproponowaniem środków ostatecznych.

86 Następnie z akt sprawy wynika, że w chwili wydania decyzji w sprawie MET, to znaczy w dniu 9 lipca 2012 r., nie dokonano ustalenia wartości normalnej. Z dowodów pochodzących od producenta z państwa analogicznego wynika bowiem, że odpowiedział on na żądanie doprecyzowania skierowane przez służby Komisji dotyczące informacji, które przekazał im w dniu 29 sierpnia 2012 r. Podobnie z tych samych dowodów, jak również z pisma producenta z państwa analogicznego z dnia 18 marca 2013 r. do Komisji (zob. pkt 35 powyżej) wynika, że weryfikacja przeprowadzona przez tę instytucję w siedzibie wspomnianego producenta miała miejsce w dniach od 19 do 21 września 2012 r. W związku z tym skarżąca nie mogła w każdym razie mieć dostępu do wszystkich danych przedstawionych Komisji przez producenta z państwa analogicznego przed tą datą. W każdym razie z uwag skarżącej dotyczących ustaleń tymczasowych wynika, że poznała ona tożsamość producenta z państwa analogicznego dopiero w tym dokumencie, który został jej doręczony w dniu 15 listopada 2012 r. (zob. pkt 26 powyżej). W konsekwencji opóźniony charakter decyzji w sprawie MET nie mógł mieć żadnego wpływu na możliwość skarżącej przygotowania swojej obrony w wystarczającym terminie na podstawie informacji, które mogła uzyskać od producenta z państwa analogicznego.

87 Wreszcie z akt sprawy nie wynika, że w okresie pomiędzy datą wygaśnięcia omawianego trzymiesięcznego terminu, to znaczy najpóźniej dniem 17 maja 2012 r., a datą przyjęcia rozporządzenia tymczasowego odbyły się etapy dochodzenia, na które miałoby wpływ naruszenie wspomnianego terminu.

88 W związku z tym należy uznać, iż skarżąca nie wykazała, że jeżeli decyzja w sprawie MET zostałaby przyjęta w terminach ustalonych przez art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego w brzmieniu poprzedzającym wejście w życie rozporządzenia zmieniającego, postępowanie mogłoby zakończyć się w inny sposób, oraz że w konsekwencji jej prawa do obrony zostały konkretnie naruszone poprzez brak przestrzegania tych terminów.

89 Z powyższego wynika, że zarzut czwarty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

90 Zarzut pierwszy dzieli się na trzy części. W pierwszej części skarżąca zarzuca instytucjom Unii, że odmówiły jej z naruszeniem art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego dostępu do obliczenia wartości normalnej po tym, jak producent z państwa analogicznego zgodził się, aby skarżąca zapoznała się z danymi leżącymi u podstaw tego obliczenia. W drugiej części skarżąca zarzuca instytucjom niezapewnienie jej wglądu do korespondencji pocztą elektroniczną pomiędzy producentem z państwa analogicznego a Komisją z naruszeniem art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Wreszcie w trzeciej części skarżąca zarzuca instytucjom naruszenie art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego poprzez brak ujawnienia jej pisemnie i we właściwym czasie metody, jaką się posłużono w celu ustalenia wartości rynkowej zastosowanej przy obliczeniu wartości normalnej produktów niemających odpowiednika. Ponadto skarżąca uważa, że każde z tych zarzucanych naruszeń przepisów rozporządzenia podstawowego doprowadziło do naruszenia jej praw do obrony.

Rozważania wstępne

91 Tytułem wstępu należy przypomnieć zasady i gwarancje proceduralne, które muszą być przestrzegane przez instytucje wówczas, gdy zainteresowane strony dochodzenia antydumpingowego zamierzają skorzystać ze swoich praw do obrony poprzez dostęp do informacji dotyczących okoliczności faktycznych lub wniosków, które mogą stanowić podstawę środków antydumpingowych.

92 W pierwszej kolejności, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wymogi wynikające z zasady poszanowania prawa do obrony obowiązują nie tylko w ramach postępowań mogących prowadzić do nałożenia sankcji, lecz również w dochodzeniach poprzedzających wydanie rozporządzeń antydumpingowych, które mogą dotyczyć zainteresowanych przedsiębiorstw w sposób bezpośredni i indywidualny oraz powodować niekorzystne dla nich konsekwencje. W szczególności w ramach przekazywania informacji zainteresowanym przedsiębiorstwom w toku dochodzenia przestrzeganie ich praw do obrony oznacza, że przedsiębiorstwa te muszą mieć możliwość w trakcie postępowania administracyjnego skutecznego przedstawienia swego stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz dowodów, na których Komisja oparła swoje twierdzenia w przedmiocie istnienia praktyki antydumpingowej i wynikającej z niej szkody (zob. wyrok z dnia 10 marca 2009 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada, T-249/06, EU:T:2009:62, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 81 wyrok Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, EU:C:2012:78, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

93 Niemniej jednak z orzecznictwa Sądu wynika, że do zainteresowanych stron dochodzenia antydumpingowego należy umożliwienie instytucjom oceny problemu, jaki może powstać w braku elementu informacji, która została im udostępniona. A fortiori taka zainteresowana strona nie może opierać swojej skargi do sądu Unii na tym, że nie udostępniono jej danej informacji, jeżeli w trakcie dochodzenia, które doprowadziło do spornego rozporządzenia antydumpingowego, nie skierowała ona do instytucji żadnego wniosku dotyczącego takiej szczególnej informacji (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 grudnia 2008 r., HEG i Graphite India/Rada, T-462/04, EU:T:2008:586, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 10 października 2012 r., Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener i Shanghai Prime Machinery/Rada, T-170/09, EU:T:2012:531, pkt 134, 135).

94 Ponadto zasady rządzące prawem do bycia poinformowanym powinny zostać pogodzone z wymogami poufności, w szczególności z obowiązkiem instytucji przestrzegania tajemnicy handlowej (zob. podobnie wyroki: z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja, 264/82, Rec, EU:C:1985:119, pkt 24; z dnia 18 grudnia 1997 r., Ajinomoto i NutraSweet/Rada, T-159/94 i T-160/94, Rec, EU:T:1997:209, pkt 75; z dnia 11 lipca 2013 r., Hangzhou Duralamp Electronics/Rada, T-459/07, EU:T:2013:369, pkt 115). W tym względzie obowiązek instytucji zachowania poufnego przetwarzania informacji, której ujawnienie miałoby znaczne niekorzystne skutki dla przedsiębiorstwa, które ją dostarczyło, nie może pozbawiać pozostałych zainteresowanych stron, w szczególności eksporterów, gwarancji proceduralnych przewidzianych przez rozporządzenie podstawowe, ani czynić bezprzedmiotowymi praw, które zostały im przyznane na podstawie tych przepisów (zob. podobnie ww. wyrok Timex/Rada i Komisja, EU:C:1985:119, pkt 29; wyrok z dnia 8 listopada 2011 r., Zhejiang Harmonic Hardware Products/Rada, T-274/07, EU:T:2011:639, pkt 59).

95 Wreszcie, w ramach dochodzenia antydumpingowego do instytucji należy czuwanie nad przestrzeganiem zasady dobrej administracji ustanowionej przez art. 41 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, na podstawie którego każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii. Prawo do dobrej administracji obejmuje w szczególności na podstawie art. 41 ust. 2 lit. a) karty praw podstawowych, prawo każdego do bycia wysłuchanym, zanim zostaną podjęte indywidualne środki mogące negatywnie wpłynąć na jego sytuację (zob. podobnie wyrok z dnia 20 maja 2015 r., Yuanping Changyuan Chemicals/Rada, T-310/12, EU:T:2015:295, pkt 224).

96 Wreszcie należy przypomnieć, że zasady te zostały wdrożone w rozporządzeniu podstawowym przez kompletny system gwarancji proceduralnych zmierzających, po pierwsze, do umożliwienia zainteresowanym stronom skutecznej obrony ich interesów, i po drugie, do zachowania, kiedy to jest konieczne, poufności informacji wykorzystanych w trakcie dochodzenia antydumpingowego, a także przez przepisy pozwalające na pogodzenie tych dwóch wymogów.

97 W pierwszej kolejności, art. 6 ust. 7 i art. 20 rozporządzenia podstawowego, które odpowiadają zasadniczo odpowiednim przepisom art. 6.4 i 6.9 porozumienia antydumpingowego, mają na celu określenie gwarancji proceduralnych zapewniających prawo do informacji zainteresowanych stron.

98 Artykuł 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego stanowi, że zainteresowane strony mogą, po złożeniu pisemnego wniosku, zapoznać się ze wszystkimi informacjami udostępnionymi przez strony, których dotyczy dochodzenie, z wyjątkiem dokumentów wewnętrznych sporządzonych przez organy Unii lub organy państw członkowskich, pod warunkiem, iż takie informacje są istotne z punktu widzenia ochrony ich interesów, nie są one poufne oraz są wykorzystywane podczas dochodzenia.

99 Z drugiej strony, art. 20 rozporządzenia podstawowego przewiduje dwa etapy postępowania w trakcie dochodzenia, podczas których zainteresowane strony mogą otrzymywać szczegółowe informacje odnośnie do istotnych faktów i wniosków, na których mogą opierać się środki antydumpingowe. W ten sposób, po pierwsze, zgodnie z treścią art. 20 ust. 1 strony te mają prawo do uzyskania szczegółowych informacji leżących u podstaw istotnych faktów i wniosków uzasadniających środki tymczasowe po ustanowieniu tych środków. Po drugie, zgodnie z art. 20 ust. 2 i 4 w brzmieniu mającym zastosowanie do okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie strony te mają prawo do uzyskania informacji w przedmiocie istotnych faktów i wniosków, na których mogłaby się oprzeć ostateczna decyzja przed przyjęciem tej decyzji lub przekazaniem propozycji Komisji w tym zakresie.

100 Ponadto art. 20 rozporządzenia podstawowego poddaje udzielenie takiej szczególnej informacji określonej liczbie gwarancji proceduralnych. Przede wszystkim tak ustalenia tymczasowe, jak i ustalenia ostateczne powinny zostać przekazane zainteresowanym stronom „tak szybko jak to możliwe”. Następnie zgodnie z art. 20 ust. 4 w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu termin na przekazanie ostatecznych ustaleń nie powinien być krótszy niż jeden miesiąc przed decyzją ostateczną

lub przed przekazaniem propozycji Komisji w tym zakresie. Wreszcie, zgodnie z art. 20 ust. 5 termin wyznaczony zainteresowanym stronom na przedstawienie uwag w przedmiocie ustaleń tymczasowych nie może być krótszy niż dziesięć dni.

101 Należy dodać, że art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nakłada na instytucje Unii obowiązek przywiązywania szczególnej uwagi w ramach ostatecznych ustaleń do faktów i wniosków innych niż te, które zostały wykorzystane przy środkach tymczasowych. Ponadto na podstawie art. 20 ust. 4 Komisja może być zobowiązana do rozważenia informacji stron uzyskanych po etapie przekazania ostatecznych ustaleń w przypadku albo niemożliwości powiadomienia o niektórych faktach lub wnioskach w danym momencie, albo w przypadku późniejszej decyzji opartej na innych faktach lub wnioskach.

102 Niemniej jednak z art. 20 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego wynika, że przekazanie takiej szczegółowej informacji zainteresowanym stronom jest uzależnione od złożenia przez nie pisemnego wniosku, odnośnie do ustaleń tymczasowych, bezpośrednio po przyjęciu przez instytucje środków tymczasowych, a w odniesieniu do ustaleń ostatecznych, najpóźniej w ciągu miesiąca po opublikowaniu informacji o nałożeniu wspomnianych środków tymczasowych.

103 W drugiej kolejności art. 19 rozporządzenia podstawowego, który odpowiada art. 6.5 porozumienia antydumpingowego, definiuje ramy, w jakich właściwe organy powinny przestrzegać poufności informacji, jakie uzyskują w ramach dochodzeń antydumpingowych.

104 W tym zakresie należy zauważyć, że art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ustanawia zasadę, zgodnie z którą każda poufna informacja jest przetwarzana jako taka przez organy, o ile przedstawiono ku temu uzasadnione powody. Artykuł ten rozróżnia ponadto dwie kategorie poufnych informacji. Po pierwsze, stanowi, że informacje te mają taki charakter z natury rzeczy i wymienia tytułem przykładu informacje, których ujawnienie stworzyłoby znaczącą przewagę konkurencyjną dla konkurencyjnego podmiotu lub miałoby znacząco negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub osoby, od której ta ostatnia otrzymała te informacje. Po drugie, wymienia on informacje, które zostały przekazane z klauzulą poufności przez strony dochodzenia antydumpingowego. Ponadto, zgodnie z art. 19 ust. 5 zdanie pierwsze Rada, Komisja, państwa członkowskie i ich urzędnicy nie mogą ujawniać żadnych informacji uzyskanych na podstawie rozporządzenia podstawowego, w stosunku do których osoba przekazująca wnioskowała o poufność, bez wyraźnego zezwolenia tej osoby. Na domiar tego drugie zdanie tego ustępu wprowadza dodatkowy obowiązek nieujawniania, który ma zastosowanie do wymiany informacji pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi, dotyczący konsultacji przewidzianych przez rozporządzenie podstawowe oraz innych dokumentów wewnętrznych instytucji i państw członkowskich, od którego można odstąpić jedynie w przypadku, w którym jego ujawnienie zostało wyraźnie przewidziane przez wspomniane rozporządzenie.

105 W trzeciej kolejności, rozporządzenie podstawowe przewiduje kilka przepisów pozwalających na pogodzenie wymogów związanych z prawami do obrony zainteresowanych stron z wymogami związanymi z koniecznością ochrony poufnych informacji. Z jednej strony dostęp do informacji dostępnych dla zainteresowanych stron na podstawie art. 6 ust. 7 i art. 20 rozporządzenia podstawowego jest ograniczony przez poufność tych informacji. W rzeczywistości bowiem z treści art. 6 ust. 7 wspomnianego rozporządzenia, o którym mowa powyżej w pkt 98 wynika, że poufny charakter informacji dostarczonej przez stronę dochodzenia sprzeciwia się ujawnieniu jej zainteresowanym stronom. Ponadto art. 20 ust. 4 tego rozporządzenia przewiduje, że ostateczne ustalenia powinny zostać sporządzone „z zastrzeżeniem ochrony informacji poufnych”. Z drugiej strony art. 19 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego przewiduje kilka dostosowań przestrzegania poufności informacji w celu ochrony praw do obrony zainteresowanych stron, przewidując w szczególności zagwarantowanie w jak najszerszym zakresie istnienia niepoufnych streszczeń poufnych informacji, które powinny być na tyle szczegółowe, aby umożliwić zrozumienie istoty przekazanych informacji, a także możliwość ujawnienia przez instytucje ogólnych informacji, w szczególności powodów, ze względu na które decyzje wydane w ramach rozporządzenia podstawowego są uzasadnione.

106 To w świetle tych zasad i tych przepisów należy zbadać, czy w ramach oceny ww. zarzutów prawa do obrony skarżącej zostały konkretnie naruszone.

107 Należy zbadać, odpowiednio część drugą, część trzecią, a następnie część pierwszą zarzutu.

W przedmiocie części drugiej zarzutu

108 Na poparcie drugiej części zarzutu skarżąca podnosi zasadniczo, że korespondencja drogą poczty elektronicznej pomiędzy producentem z państwa analogicznego a Komisją w przedmiocie przygotowania odpowiedzi na kwestionariusz stanowi informacje mające znaczenie dla umożliwienia zainteresowanym stronom przedstawienia ich stanowiska, oraz że nie mają one poufnego charakteru. W związku z tym brak tej korespondencji, a także, ewentualnie, innych mających znaczenie dokumentów w niepoufnych aktach postępowania udostępnionych zainteresowanym stronom, miałoby stanowić naruszenie prawa do obrony. Z kolei Rada uważa, że owa część zarzutu może zostać jedynie odrzucona.

109 W tym zakresie z samej treści art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, przytoczonej powyżej w pkt 98 wynika, że zainteresowane strony postępowania antydumpingowego, takie jak skarżąca, tylko wówczas mogą zaskarżyć brak dokumentu w niepoufnych aktach dochodzenia, gdy zostały spełnione kumulatywnie cztery przesłanki. Po pierwsze, taki dokument powinien zawierać informacje przekazane Komisji przez stronę, której dotyczy dochodzenie, i powinny one zostać wykorzystane w trakcie dochodzenia. Po drugie, dokument nie może stanowić ani dokumentu wewnętrznego sporządzonego przez organy Unii, ani mieć poufnego charakteru. Po trzecie, informacje zawarte w tym dokumencie powinny mieć znaczenie dla obrony interesów strony zainteresowanej w postępowaniu. Wreszcie, po czwarte, wspomniana zainteresowana strona powinna złożyć pisemny wniosek o udostępnienie jej tego dokumentu.

110 Tymczasem w niniejszej sprawie nie zostało spełnionych kilka z owych kumulatywnych przesłanek.

111 W pierwszej kolejności, jak to wynika z załącznika A.16 zawierającego korespondencję drogą poczty elektronicznej, korespondencja ta dotyczy jedynie trudności, jakie producent z państwa analogicznego napotyka przy dostarczaniu danych zażądanych przez Komisję w celu ustalenia wartości normalnej oraz wyjaśnienia Komisji mające na celu sprostanie tym trudnościom. Korespondencja ta nie zawiera zatem, jako taka informacji, jakie zostały dostarczone przez tego producenta Komisji i które zostały wykorzystane w trakcie dochodzenia.

112 Następnie, w celu wykazania, że owa korespondencja miała znaczenie dla obrony jej interesów, skarżąca ograniczyła się do podniesienia, że dotyczy ona danych i informacji wykorzystanych w celu ustalenia wartości normalnej. Tymczasem, o czym była mowa powyżej w pkt 111, owa korespondencja nie zawiera takich informacji lub danych. Ponadto skarżąca nie wskazała w tej korespondencji żadnego szczególnego elementu, który mógłby być użyteczny dla jej obrony.

113 Wreszcie w każdym razie skarżąca ani nie podniosła, ani nie udowodniła, iż przedstawiła w trakcie dochodzenia pisemny wniosek Komisji o ujawnienie jej owej korespondencji.

114 W związku z tym z powyższego wynika, iż nie udzielając skarżącej dostępu do tej korespondencji, Komisja nie dopuściła się żadnego naruszenia art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego ani żadnego naruszenia praw do obrony skarżącej.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu

115 Na poparcie trzeciej części zarzutu skarżąca podnosi, że poinformowanie jej we właściwym czasie o metodzie zastosowanej przy ustalaniu wartości rynkowej dostosowań do obliczenia wartości normalnej produktów niemających odpowiednika miało zasadnicze znaczenie. W rzeczywistości bowiem, ponieważ metoda ta była odmienna od metody, jaka posłużyła przy przyjmowaniu rozporządzenia tymczasowego, miała ona charakter nowości i dotyczyła większości typów produktów wytwarzanych przez skarżącą. Ponadto, terminy oraz pisemna forma, wymagane dla ujawnienia tej informacji przez art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego, nie mogły zostać dochowane. Wreszcie opóźnione ujawnienie jej tej informacji pozbawiło skarżącą możliwości przedstawienia bardziej szczegółowych uwag, które najprawdopodobniej doprowadziłyby instytucje Unii do zmiany ich opinii.

116 Rada zasadniczo podnosi, że owe argumenty mogą jedynie zostać odrzucone.

117 Tytułem wstępu należy podnieść, że w ramach omawianej części zarzutu skarżąca nie twierdzi, jak w pierwszej części zarzutu, że informacje dotyczące obliczenia wartości normalnej nie zostały jej ujawnione, lecz zarzuca, że niektóre z tych informacji nie zostały jej ujawnione w terminach i w formie przewidzianej przez art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

118 W niniejszej sprawie należy przypomnieć, co zostało wskazane powyżej w pkt 32, że w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja wskazała, że uznała zarzut skarżącej, zgodnie z którym margines dumpingu powinien zostać ustalony na podstawie całego wywozu, a nie tylko na podstawie typów odnośnego produktu odpowiadających typom produktów podobnych sprzedawanych przez producenta z państwa analogicznego na rynku krajowym. Wyjaśnia w tym zakresie, że dla typów odnośnego produktu niemających odpowiednika wartość normalna została dostosowana na podstawie wartości handlowej różnic we właściwościach fizycznych zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

119 Z kolei, jak wskazuje skarżąca, Komisja nie wyjaśniła w tym dokumencie, w jaki sposób ustaliła wartość rynkową różnic we właściwościach fizycznych. W rzeczywistości bowiem art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego przewiduje jedynie, że wysokość dostosowania dokonanego na podstawie różnic we właściwościach fizycznych odpowiada rozsądnym oszacowaniom wartości różnicy rynkowej, bez wskazania metody, jaką posłużono się przy takim rozsądnym ustaleniu. W ten sposób, jak podkreśliła zasadniczo skarżąca na rozprawie, Komisja wskazując w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, że dostosowała wartość normalną zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego, nie przedstawiła żadnego wyjaśnienia co do metody, jaką posłużyła się w tym zakresie, a jedynie stwierdziła, że dokonała tego dostosowania na podstawie „rozsądnego oszacowania”.

120 Należy stwierdzić, że przeciwnie do rozumowania skarżącej, informacje te nie stanowiły przeszkody w tym, aby złożyła ona uwagi użyteczne dla jej obrony, ani też nie ograniczały one zakresu i precyzji tych uwag. W rzeczywistości bowiem informacje te nie umożliwiały skarżącej poznania, jaki rynek i jaką cenę referencyjną zastosowała Komisja przy obliczaniu wartości rynkowej różnic we właściwościach fizycznych pomiędzy typami produktów nieposiadających odpowiednika, ani typami produktów, dla których istniały bezpośrednio porównywalne typy produktów podobnych sprzedawane na rynku krajowym przez producenta z państwa analogicznego. Tymczasem nie można zaprzeczyć, jak podniosła skarżąca w skardze, że typy produktów niemające odpowiednika stanowiły 83% wszystkich typów produktów sprzedawanych na wywóz, które zostały uwzględnione przy obliczaniu jej marginesu dumpingu. Prawdą jest, że w odpowiedzi na skargę Rada podniosła, czemu nie zaprzeczono, że takie typy produktów bez odpowiednika stanowiły „jedynie” 40% łącznej wielkości tej sprzedaży eksportowej. Chodzi jednak o znaczną część transakcji uwzględnianych przy obliczaniu marginesu dumpingu. W związku z tym wybór referencyjnego rynku i referencyjnej ceny dla ustalenia wartości

handlowej różnic we właściwościach fizycznych pomiędzy typami produktów niemającymi odpowiednika a innymi mógł mieć znaczny wpływ na obliczenie wartości normalnej, a zatem na margines dumpingu skarżącej.

121 Tymczasem, jak wynika z akt sprawy, dopiero w trakcie przesłuchania w dniu 26 marca 2013 r. Komisja sprecyzowała skarżącej metodę, jaką zastosowała przy obliczaniu wartości handlowej dostosowania do wartości normalnej produktów niemających odpowiednika z tytułu różnic we właściwościach fizycznych. Jak wynika z pisma skarżącej z dnia 27 marca 2013 r. (zob. pkt 42 powyżej), Komisja wyjaśniła w trakcie tego przesłuchania, że wartość handlowa tego dostosowania została ustalona na podstawie ceny eksportowej do Unii ustalonej przez skarżącą dla typów odnośnego produktu niemających odpowiednika. Jak podniosła skarżąca, wyjaśnienia te zostały udzielone dzień po upływie dziesięciodniowego terminu wyznaczonego przez Komisję zainteresowanym stronom na przedstawienie uwag na piśmie odnośnie do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń.

122 Niemniej jednak, jak wynika ze wspomnianego pisma z dnia 27 marca 2013 r., termin, w którym Komisja udzieliła tego wyjaśnienia dotyczącego omawianego ustalenia wartości rynkowej dostosowania, nie uniemożliwiał skarżącej przedstawienia uwag w tym względzie, a Komisji uwzględnienia ich we wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych.

123 W rzeczywistości bowiem skarżąca podniosła w trakcie przesłuchania w dniu 26 marca 2013 r. oraz w piśmie z dnia 27 marca 2013 r., że metoda wybrana przez Komisję opierała się na domniemaniu, które nie było ani rozsądne, ani możliwe do zweryfikowania, zgodnie z którym wartość rynkowa różnic we właściwościach fizycznych znajdowała odzwierciedlenie w cenach wywozu. Zdaniem skarżącej twierdzenie to potwierdza fakt, iż owo podejście doprowadziło do marginesu dumpingu o analogicznym poziomie jak margines dumpingu obliczonego wyłącznie na podstawie produktów będących odpowiednikami. Ponadto skarżąca zaproponowała metodę alternatywną polegającą na ograniczeniu liczby typów produktów niemających odpowiednika poprzez zawężenie numerów kontroli produktów, które pozwalały na ich identyfikację. W ten sposób numery kontrolne powinny zostać ograniczone do pierwszych czterech cyfr odnoszących się do różnej formy łączników lub przewodów, i do dziewiątej cyfry, która odnosiła się do powierzchni. Jeżeli chodzi o łączniki lub przewody o czarnej powierzchni, skarżąca sugeruje oparcie się na wartości normalnej łączników lub przewodów o galwanizowanej powierzchni, identycznych lub podobnych, dostosowanych w dół o 15% zgodnie ze wskazówkami producenta z państwa analogicznego. Jeżeli chodzi o pozostałe typy produktów bez odpowiednika, Komisja powinna zdaniem skarżącej zastosować raczej średnią wartość normalną każdego typu porównywalnego produktu podobnego, bez stosowania dostosowania z tytułu różnic we właściwościach fizycznych.

124 Po drugie, w przeciwieństwie do tego, co sugeruje skarżąca, uwagi zostały złożone w terminie, który pozostawiał Komisji wystarczająco dużo czasu na ich uwzględnienie. W rzeczywistości bowiem skarżąca sama wskazała w skardze, że wniosek Komisji dotyczący ostatecznego rozporządzenia został przekazany Radzie w dniu 15 kwietnia 2013 r., a tym samym Komisja dysponowała czasem na ocenę uwag skarżącej, który nie ograniczał nadmiernie zakresu uznania tej instytucji. W tym zakresie należy podnieść, że żaden z przepisów rozporządzenia podstawowego, a w szczególności jego art. 15 dotyczący konsultacji Komisji w ramach komitetu konsultacyjnego, nie ustala określonego terminu na dokonanie tych konsultacji przed przedstawieniem Radzie wniosku dotyczącego rozporządzenia ostatecznego. W ten sposób wspomniany art. 15 przewiduje jedynie, że konsultacje te powinny mieć miejsce w czasie umożliwiającym przestrzeganie terminów określonych w rozporządzeniu podstawowym. Ponadto z art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego wyraźnie wynika, że po doręczeniu dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja lub Rada mogą przyjąć decyzję opartą na faktach i ustaleniach innych niż wskazane w tym dokumencie.

125 Ponadto nie można dopuścić argumentu skarżącej, zgodnie z którym na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego doręczenie tej informacji powinno nastąpić, po pierwsze, w formie pisemnej, oraz po drugie, przynajmniej jeden miesiąc przed przekazaniem wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych. W rzeczywistości bowiem, w pierwszej kolejności, jeżeli chodzi o odpowiedź Komisji na wniosek skarżącej o wyjaśnienia dotyczący informacji znajdujących się w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja nie była w żaden sposób zobowiązana do ich przedstawienia w formie pisemnej. Ów obowiązek przewidziany przez art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego obejmuje w istocie jedynie sam dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, który jest doręczany wszystkim zainteresowanym stronom. W każdym razie, okoliczność, iż odpowiedź ta została udzielona ustnie, a nie pisemnie, jest bez znaczenia w zakresie, w jakim jak wynika to z pkt 123 powyżej, umożliwiła ona przedstawienie uwag w odpowiednim czasie. Podobnie maksymalny termin jednego miesiąca przed przekazaniem propozycji ostatecznej decyzji jest stosowany na podstawie tego przepisu jedynie do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń i był przestrzegany w odniesieniu do tego dokumentu, co nie zostało zakwestionowane. Z kolei termin ten nie może być z definicji stosowany do wyjaśnienia udzielonego w odpowiedzi na wniosek o wyjaśnienie zainteresowanej strony dotyczący treści tego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń.

126 Nie można również uznać argumentu skarżącej, zgodnie z którym z zaskarżonego rozporządzenia wyraźnie wynika, iż jej uwagi nie zostały uwzględnione. W tym zakresie należy podkreślić, co w sposób dorozumiany przyznaje skarżąca w replice, że argument ten nie ma na celu podniesienia braku uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia, a raczej wykazanie, iż Komisja nie była w stanie zbadać lub uwzględnić jej uwag. Tymczasem, zgodnie z orzecznictwem taki zarzucany brak uwzględnienia uwag skarżącej nie stanowi naruszenia jej prawa do obrony ani prawa do bycia wysłuchanym. O ile bowiem poszanowanie wspomnianych praw wymaga od instytucji Unii, aby zapewniły zainteresowanym stronom możliwość skutecznego przedstawienia swojego stanowiska, nie oznacza ono jednak, że wspomniane instytucje są zobowiązane to stanowisko uwzględnić. Skuteczne przedstawienie przez skarżących stanowiska wymaga jedynie, aby stanowisko to mogło być przedstawione we właściwym czasie, tak aby instytucje Unii miały możliwość zapoznania się z nim i dokonania z całą wymaganą uwagą oceny jego zasadności z punktu widzenia treści aktu prawnego, który ma być przyjęty [zob. wyrok z dnia 12 grudnia 2014 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, Zb.Orz. (Fragmenty), EU:T:2014:1076, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo]. W każdym razie należy zauważyć, podobnie jak uczyniła to Rada, że Rada nie ma obowiązku odpowiedzi w rozporządzeniu ustalającym ostateczne cła antydumpingowe na wszystkie argumenty podniesione przez zainteresowane strony w trakcie dochodzenia oraz że ów brak odpowiedzi nie może automatycznie wykazywać braku oceny tych argumentów. Ponadto Sąd orzekł, iż nie można wymagać, aby uzasadnienie rozporządzenia antydumpingowego określało poszczególne elementy stanu faktycznego i prawnego, czasami liczne i złożone, które stanowią jego przedmiot, ani tego, aby instytucje zajęły stanowisko co do wszystkich argumentów podniesionych przez zainteresowanych. Przeciwnie, wystarcza, aby autor aktu przedstawił fakty i względy prawne mające istotne znaczenie dla systemu zaskarżonego rozporządzenia (wyroki: z dnia 13 września 2010 r., Whirlpool Europe/Rada, T-314/06, Zb.Orz., EU:T:2010:390, pkt 114; z dnia 20 maja 2015 r., Yuanping Changyuan Chemicals/Rada, T-310/12, EU:T:2015:295, pkt 172).

127 Tym samym z powyższego wynika, że trzecią część zarzutu można jedynie oddalić.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu

128 Na poparcie pierwszej części zarzutu skarżąca po pierwsze podnosi, że obliczenia wartości normalnej stanowią istotne fakty i okoliczności w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Ponieważ jej zdaniem obliczenia te nie stanowią już informacji poufnych w rozumieniu art. 20 ust. 4 po tym jak producent z państwa analogicznego zezwolił na ujawnienie danych leżących u podstaw tych obliczeń, uważa ona, że Komisja miała obowiązek od tej chwili ujawnić jej te obliczenia. Obowiązek ten

potwierdza ponadto treść art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Po drugie, twierdzi, że odmowa instytucji uniemożliwiła jej wykonanie przysługujących jej praw do obrony, w szczególności poprzez przedstawienie uwag w przedmiocie obliczeń w taki sposób, że wynik postępowania mógłby być odmienny. Wreszcie, po trzecie, podnosi, że ujawnienie jej tych obliczeń nie naruszało zasady niedyskryminacji, gdyż z powodu zezwolenia producenta z państwa analogicznego, które obejmowało ją w szczególności, znajdowała się ona w obiektywnie odmiennej sytuacji niż pozostali producenci eksportujący.

129 Po pierwsze, przy ocenie istnienia lub nieistnienia naruszenia art. 20 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego wynikającego z odmowy ujawnienia przez instytucje skarżącej obliczeń wartości normalnej, należy ustalić szczegółowy charakter tych informacji, które zdaniem skarżącej instytucje powinny były jej udostępnić, oraz co rozumie skarżąca pod pojęciem „obliczenia wartości normalnej”.

130 W tym zakresie należy przypomnieć, co można wywnioskować z uwag skarżącej do ustaleń tymczasowych z dnia 17 grudnia 2012 r. (zob., pkt 16, 29 powyżej) oraz co potwierdziła Rada w odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu, wartość normalna w celu ustalenia marginesu dumpingu skarżącej została pierwotnie obliczona w rozporządzeniu tymczasowym na podstawie wartości skonstruowanej na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W rzeczywistości bowiem, co można wywnioskować z motywu 55 rozporządzenia tymczasowego, sprzedaż podobnego produktu została uznana za niewystarczająco reprezentatywną sprzedaż eksportową danego produktu dokonywaną przez skarżącą, co zostało potwierdzone przez Radę. W ten sposób, jak wskazuje motyw 17 zaskarżonego rozporządzenia, to w wyniku uwag skarżącej Rada w zaskarżonym rozporządzeniu zgodziła się na zastosowanie krajowej sprzedaży produktu podobnego dokonanej przez producenta z państwa analogicznego w zwykłym obrocie handlowym w celu określenia normalnej wartości przy ustaleniu marginesu dumpingu skarżącej.

131 Ponadto, jak wynika z motywów 56 i 58 rozporządzenia tymczasowego (zob. pkt 17, 23 powyżej), Komisja początkowo ograniczyła się przy ustalaniu wartości normalnej do typów produktu podobnego sprzedawanych przez producenta z państwa analogicznego, bezpośrednio porównywalnych z typami odnośnego produktu sprzedawanymi na eksport przez skarżącą. Z tego powodu margines dumpingu skarżącej został obliczony na podstawie porównania wartości normalnej z cenami eksportowymi ograniczonymi do tych typów produktu podobnego oraz będących odpowiednikami typów odnośnego produktu, to znaczy, jak to wynika z pisma Komisji wysłanego pocztą elektroniczną z dnia 26 listopada 2012 r., do 369 typów produktu. Wspomniane typy produktów reprezentowały zatem ok. 20% typów produktu sprzedawanych na eksport przez skarżącą, w ilości 1645, zgodnie z liczbą przedstawioną przez skarżącą w uwagach do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, która nie została zakwestionowana (zob. pkt 40 powyżej). W tym zakresie, jak wskazała Komisja skarżącej w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń z dnia 15 marca 2013 r. (zob. pkt 32 powyżej), to w wyniku sprzeciwu skarżącej instytucja ta zgodziła się w propozycji środka ostatecznego na ustalenie marginesu dumpingu na podstawie całej sprzedaży eksportowej za pomocą dostosowania wartości normalnej w zakresie typów produktu objętego dochodzeniem niemających odpowiednika względem typów produktów sprzedawanych przez producenta z państwa analogicznego. Jak wynika z motywu 18 zaskarżonego rozporządzenia (zob. pkt 46 powyżej), owa zmiana ustalenia marginesu dumpingu została potwierdzona w tym rozporządzeniu. W związku z tym, to na tej podstawie, co wynika z motywu 20 zaskarżonego rozporządzenia (zob. pkt 48 powyżej), średnia ważona wartość normalna ustalona dla każdego typu produktu podobnego została porównana ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiadającego typu produktu objętego postępowaniem na podstawie pierwszej metody wymienionej w art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

132 Jak wynika z pkt 130 i 131 powyżej, obliczenie wartości normalnej w celu ustalenia marginesu dumpingu skarżącej opiera się w rzeczywistości na wszystkich 1645 wartościach, z których każda odpowiada średniej ważonej wartości normalnej sprzedaży producenta z państwa analogicznego

danego typu produktu podobnego, dostosowanej w razie potrzeby, w szczególności dla 80% z tych wartości, w celu uwzględnienia różnic we właściwościach fizycznych występujących w typach produktu objętego dochodzeniem niemających odpowiednika.

133 Jak wskazano powyżej w pkt 27 w ustaleniach tymczasowych Komisja wyjaśniła, że ponieważ tylko jeden producent z państwa analogicznego współpracował w dochodzeniu, informacje pochodzące z państwa analogicznego nie mogły zostać ujawnione na „poziomie [numerów kontroli produktów]". Z dokumentów w aktach sprawy wynika, że numery kontroli produktu oznaczają kod alfanumeryczny odpowiadający każdemu typowi określonego produktu. Wskazówka Komisji powinna być zatem rozumiana w ten sposób, że instytucja ta zataiła wszystkie szczegółowe informacje dotyczące każdego typu produktu sprzedawanego przez producenta z państwa analogicznego. Ponadto nadal w tym samym dokumencie Komisja wskazała, że w plikach elektronicznych załączonych do ustaleń tymczasowych zataiła ze względów poufności dane oparte na informacjach dostarczonych przez producenta z państwa analogicznego. W rzeczywistości bowiem z dokumentów sprawy wynika, że tabele dotyczące kosztów produkcji sprzedaży krajowej (2.2 DMCOP), sprzedaży krajowej (2.4 DMSALES), a także obliczenia sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym oraz wartości normalnej (2.5 OCOT i NV), nie zawierają żadnych danych. Podobnie jest w przypadku tabeli dotyczącej ogólnego przedstawienia obliczenia dumpingu (2.1), kolumn dotyczących wartości normalnej, a także kolumn dotyczących kwoty i marginesu dumpingu dla każdego typu produktu. Z kolei żadna informacja nie została zatajona w kolumnach ostatniej z wymienionych tabeli dotyczącej sprzedaży eksportowej skarżącej do Unii, ani w tabeli dotyczącej tych samych sprzedaży (2.7 EUSALES) ani w tabeli dotyczącej obliczenia ceny eksportowej według typu produktu (2.8). Jak wskazano powyżej w pkt 34, w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja zataiła te same kategorie danych, jak w ustaleniach tymczasowych. Ponadto z akt sprawy nie wynika, że Komisja ujawniła niektóre z tych danych skarżącej w chwili, gdy w odpowiedzi na jej wezwania udzieliła dodatkowych wyjaśnień do informacji przedstawionych w ustaleniach tymczasowych i ustaleniach ostatecznych.

134 Z powyższego wynika zatem, że obliczenia wartości normalnej dokonane dla każdego typu produktu podobnego, a także wartości wskazane powyżej w pkt 132, które odpowiadają wynikom tych obliczeń, nie zostały ujawnione skarżącej. Jak to wyraźnie wynika ze skargi, to brak ujawnienia tych informacji skarżąca uznała za stanowiące naruszenie jej praw do obrony w ramach jej pierwszego zarzutu. W szczególności skarżąca odnosi się w tym zakresie do zatajonych danych w tabeli w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń dotyczących obliczenia sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym i wartości normalnej (2.5 OCOT i NV), o których mowa powyżej w pkt 133. Jej zdaniem dane te powinny były zostać jej ujawnione po tym, jak producent z państwa analogicznego wyraził zgodę na ujawnienie elementów, na których oparła się Komisja w celu ustalenia tych danych.

135 Oczywiście, o czym była mowa powyżej w pkt 36 i 39, w trakcie dochodzenia skarżąca skarżyła się również na brak ujawnienia pozostałych dokumentów i informacji mających znaczenie dla ustalenia wartości normalnej. Niemniej jednak w ramach pierwszej części zarzutu skarżąca nie powołała się na ów brak i tym samym ograniczyła się do podniesienia braku ujawnienia obliczeń wartości normalnej, to znaczy szczegółu tych obliczeń dla każdego danego typu produktu, a także do wyniku tego obliczenia.

136 Po drugie, na tym etapie postępowania należy zauważyć, że instytucje nie kwestionują twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym obliczenia wartości normalnej w rozumieniu pkt 135 powyżej stanowią najważniejsze ustalenia w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Ponadto, jak instytucje przyznały na rozprawie w odpowiedzi na pytanie Sądu, ujawniłyby one skarżącej szczegółowe obliczenia wartości normalnej, jeżeli obliczenia te byłyby ustalone na podstawie sprzedaży krajowej producenta eksportującego i nie miałyby z tego powodu dla niego poufnego charakteru. Podobnie, o czym przypomniano powyżej w pkt 133, pomimo że Komisja zataiła w odniesieniu do skarżącej obliczenia wartości normalnej dla każdego danego typu produktu ze względów poufności, to jednak udostępniła jej obliczenia ceny eksportowej odpowiedników.

137 Po trzecie, należy przypomnieć precyzyjne powody, dla których Komisja oddaliła wniosek o ujawnienie obliczeń wartości normalnej.

138 W tym zakresie z pisma skarżącej wysłanego pocztą elektroniczną w dniu 19 marca 2013 r. (zob. pkt 38 powyżej) wynika, że Komisja, w pierwszej kolejności, odpowiedziała producentowi z państwa analogicznego, wskazując, że jej zdaniem poufność informacji, które jej dostarczył, nie może być podnoszona w sposób wybiórczy na korzyść szczególnych zainteresowanych stron. Brzmienie tego wniosku nie zostało zakwestionowane przez instytucje. Również w tym piśmie skarżąca ponowiła swój wniosek w odpowiedzi na powód wskazany przez Komisję producentowi z państwa analogicznego, przedstawiając w tym względzie dwa argumenty. Argument pierwszy dotyczy tego, że obliczenia marginesu dumpingu, a tym samym danych dotyczących wartości normalnej, zostały wyszczególnione zainteresowanemu przedsiębiorstwu. Drugi dotyczy tego, że rozporządzenie podstawowe nie przewidywało, iż szczególne zezwolenie osoby, która dostarczyła informacji poufnych, nie mogło zostać ograniczone do jednej tylko zainteresowanej strony. Ponadto wskazując, że wchodziły w grę prawa do obrony, wyjaśniła, że wniosła do rzecznika praw stron o uregulowanie sporu w niniejszej sprawie. Szef wydziału dochodzeń antydumpingowych Komisji oraz rzecznik praw stron zajęli stanowiska w dniu 21 marca 2013 r. odnośnie do tego pisma w terminach wskazanych powyżej w pkt 38. Z dowodów w aktach sprawy nie wynika, że Komisja zajęła inne stanowiska od stanowisk przedstawionych powyżej na późniejszym etapie dochodzenia.

139 W konsekwencji jedyny powód, jaki podniosła Komisja w celu oddalenia wniosku o ujawnienie obliczeń wartości normalnej opiera się na konieczności przestrzegania zasady niedyskryminacji względem chińskich producentów eksportujących objętych próbą, innych niż skarżąca. W ten sposób Komisja stwierdziła, po pierwsze, że producent z państwa analogicznego nie miał możliwości zrzeczenia się poufności dostarczonych przez niego informacji na rzecz jednej szczególnej zainteresowanej strony, oraz po drugie, że sama Komisja nie mogła ujawnić tych informacji jedynie skarżącej z wyłączeniem pozostałych chińskich eksportujących producentów objętych próbą. W rzeczywistości bowiem Komisja uznała, że informacje te dotyczyły w równym stopniu tych ostatnich, co skarżącej, w zakresie, w jakim zostały one wykorzystane do obliczenia wartości normalnej służącej ustaleniu indywidualnego marginesu dumpingu tych trzech producentów. Komisja uznała zatem, że ponieważ informacje te nie były specyficzne dla obliczenia wartości normalnej dotyczącej marginesu dumpingu skarżącej, w związku z tym szczególne ujawnienie tych informacji na rzecz skarżącej nie było uzasadnione.

140 Niemniej jednak w ramach niniejszej skargi instytucje przedstawiły argument, który częściowo związany jest z innymi powodami, niż powód przedstawiony powyżej w pkt 139.

141 W ten sposób, w ramach pisemnego etapu postępowania Rada podniosła zasadniczo dwa inne powody, na których jej zdaniem opierała się owa odmowa.

142 W pierwszej kolejności Rada podnosi, że zezwolenie producenta z państwa analogicznego mogło mieć zastosowanie jedynie do informacji przekazanych przez niego Komisji, a nie do obliczeń wartości normalnej, co stanowi dokument wewnętrzny Komisji.

143 W drugiej kolejności Rada podnosi, że obliczenia wartości normalnej są poufne ze względu na ich charakter zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, co oznacza, że ich poufny charakter nie zależy od wniosku o poufne traktowanie w rozumieniu art. 19 ust. 5 tego rozporządzenia i nie może zostać zmieniony przez zezwolenie producenta z państwa analogicznego. W ten sposób, niezależnie od tego zwolnienia Komisja w każdym razie miała obowiązek oddalenia wniosku skarżącej zmierzającego do ujawnienia tych obliczeń. Na rozprawie Rada i Komisja wyjaśniły i uzupełniły argumentację rozwiniętą pisemnie przez Radę w celu wykazania zasadności tego motywu. W szczególności instytucje wskazały, że dane producenta z państwa analogicznego leżące u podstaw tych obliczeń były objęte jego tajemnicą handlową. Z powyższego wynika, zdaniem instytucji, że ujawnienie tych danych, po pierwsze, narusza szczególne interesy konkurentów skarżącej na odnośnym rynku, i po drugie, zakłóca konkurencję na tym rynku. Ponadto, w ramach metody państwa

analogicznego wynikające z niej ograniczenie informacji dostarczanych producentom eksportującym objętym dochodzeniem, miałoby być logiczną konsekwencją oddalenia ich wniosku o MET, co było ponadto konieczne dla zapewnienia dobrowolnej współpracy producentów z państwa analogicznego. Wreszcie instytucje wskazały, że w chwili, w której Komisja oddaliła wniosek o ujawnienie obliczeń wartości normalnej skarżącej, skarżąca nie znała dokładnego zakresu informacji, jakie producent z państwa analogicznego sam ujawnił skarżącej.

144 Niemniej jednak to nie na jednym z tych powodów, o których mowa powyżej w pkt 142 i 143, Komisja oparła swą odmowę ujawnienia skarżącej obliczeń wartości normalnej, lecz na podstawie przedstawionej powyżej w pkt 139, co wynika z wymiany pism w formie elektronicznej mającej miejsce pomiędzy 18 i 21 marca 2013 r. (zob. pkt 35–38, a także pkt 138 powyżej).

145 Ponadto należy zauważyć, że jeżeli chodzi o powód dotyczący tego, że obliczenie wartości normalnej stanowiło w odróżnieniu od informacji dostarczonych przez producenta z państwa analogicznego dokumenty wewnętrzne, to instytucje wyraźnie uznały w trakcie rozprawy, że Komisja nie oparła się na tym motywie w trakcie postępowania w celu ochrony poufności wspomnianych obliczeń.

146 Prawdą jest, że jeżeli chodzi o powód dotyczący tego, że obliczenia te były poufne ze względu na ich charakter, instytucje podniosły w trakcie rozprawy, iż był to powód, na którym Komisja oparła się w celu zatajenia wspomnianych obliczeń w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. W tym zakresie, o czym była mowa powyżej w pkt 133, Komisja uzasadniła zatajenie obliczeń wartości normalnej w ustaleniach tymczasowych oraz w ustaleniach ostatecznych okolicznością, że ponieważ tylko jeden producent z państwa analogicznego współpracował w dochodzeniu, informacje pochodzące z państwa analogicznego nie mogły zostać ujawnione na poziomie typów produktów. Tymczasem logicznie można wywnioskować z brzmienia tego uzasadnienia, iż zatajenie obliczeń wartości normalnej we wspomnianych dokumentach miało na celu uniknięcie tego, aby umożliwiły one rekonstrukcję danych leżących u podstaw obliczenia pochodzących od jedynego współpracującego producenta z państwa analogicznego, które to dane objęte były tajemnicą handlową tego producenta. W ten sposób można stwierdzić, że w chwili przekazania dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, to na tej podstawie oparła się Komisja w celu uzasadnienia zatajenia obliczeń wartości normalnej w tym dokumencie.

147 Niemniej jednak, jak wynika z korespondencji w formie elektronicznej, z dnia 18 i 21 marca 2013 r., Komisja nie powoływała się dłużej na ten powód w ramach tej korespondencji, ani tytułem głównym, ani pomocniczo. Przeciwnie, zarówno postanowienia, jak kontekst owej korespondencji (zob. pkt 35–38, a także pkt 138 powyżej), wydają się wskazywać, że na tym etapie postępowania nie miała zamiaru w dalszym ciągu opierać się na tej podstawie w celu oddalenia wniosku o zatajenie obliczeń wartości normalnej skarżącej.

148 W tym zakresie należy w szczególności podkreślić, że rzecznik praw stron wskazał w piśmie z dnia 21 marca 2013 r., iż „niedyskryminujące traktowanie stron stanowiło istotny czynnik” (zob. pkt 38 powyżej).

149 Ponadto należy również podnieść, że w chwili przekazania dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, to znaczy w dniu 15 marca 2013 r., producent z państwa analogicznego nie zezwolił jeszcze skarżącej na dostęp do informacji, jakie przekazał Komisji. Wreszcie, o czym mowa powyżej w pkt 35, dopiero w dniu 18 marca 2013 r. zostało wydane to zezwolenie. Tymczasem to w wyniku tej nowej okoliczności Komisja podniosła po raz pierwszy powód dotyczący konieczności przestrzegania równego traktowania. Z takiego łańcucha okoliczności faktycznych można wywnioskować, że Komisja w sposób dorozumiany, ale oczywisty uznała, iż z powodu ww. zezwolenia nie mogła dłużej podnosić wobec skarżącej powodu, dla którego zataiła obliczenia wartości normalnej w ustaleniach tymczasowych i ustaleniach ostatecznych, to znaczy przestrzegania tajemnicy handlowej producenta z państwa analogicznego, a jedynie powód dotyczący konieczności przestrzegania równego traktowania.

150 W związku z tym należy stwierdzić, że powołując się na powody przedstawione powyżej w pkt 141, Rada zwróciła się w rzeczywistości do Sądu o zastąpienie powodów podniesionych przez Komisję w trakcie dochodzenia w celu oddalenia wniosku skarżącej o ujawnienie obliczeń wartości normalnej. Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zgodność z prawem aktu Unii należy oceniać na podstawie okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w dniu, w którym został wydany akt (zob. wyrok z dnia 3 września 2015 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Komisja, C-398/13 P, EU:C:2015:535, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo) w taki sposób, że Sąd nie powinien przychylić się do takiego wniosku (zob. podobnie wyrok z dnia 12 listopada 2013 r., North Drilling/Rada, T-552/12, EU:T:2013:590, pkt 25).

151 Ponadto naruszenie tych praw do obrony w trakcie postępowania administracyjnego, na które powołuje się skarżąca w ramach niniejszego zarzutu, jest w stanie spowodować stwierdzenie nieważności rozporządzenia antydumpingowego. W związku z tym naruszenie to nie może zostać naprawione przez samą tylko ocenę przez sąd Unii powodów mogących uzasadniać decyzję stanowiącą zarzucane naruszenie. W rzeczywistości bowiem taka ocena ogranicza się do sądowej kontroli podniesionych powodów i nie może zastępować pełnej analizy sytuacji dokonywanej w ramach postępowania administracyjnego, opartej na ocenie przez właściwy organ szczególnych okoliczności danej sprawy. Dodatkowo, poznawszy po raz pierwszy w ramach niniejszej skargi powody podniesione przez instytucje przed Sądem, skarżąca nie zostaje postawiona w sytuacji, w jakiej znajdowałaby się, jeżeli mogłaby przedstawić uwagi w zakresie tych powodów w trakcie dochodzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2011 r., Solvay/Komisja, C-110/10 P, EU:C:2011:687, pkt 51). W związku z tym Sąd nie może w żadnym wypadku ustalić w niniejszej sprawie istnienia naruszenia prawa do obrony skarżącej dotyczącego odmowy ujawnienia jej obliczenia wartości normalnej na podstawie powodów, na których owa odmowa nie została oparta.

152 Tym samym, w celu ustalenia istnienia naruszenia praw do obrony w niniejszej sprawie Sąd będzie mógł uwzględnić argumentację instytucji o tyle, o ile może ona być w stanie poprzeć jedyny powód podniesiony przez Komisję w trakcie dochodzenia. Z kolei, o czym była mowa powyżej w pkt 81, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że istnienie nieprawidłowości dotyczącej praw do obrony może prowadzić do stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia jedynie w zakresie, w jakim możliwość, iż z powodu tej bezprawności postępowanie administracyjne mogłoby zakończyć się w inny sposób, nie może zostać w pełni wykluczona. W konsekwencji, jeżeli należałoby stwierdzić, iż Komisja nie miała prawa powoływać się na powód dotyczący konieczności przestrzegania równego traktowania, aby odmówić ujawnienia skarżącej obliczeń wartości normalnej, powinno się w takim przypadku zbadać, czy była ona zobowiązana do takiej odmowy na podstawie jednego lub drugiego powodu przedstawionego przez Radę w ramach niniejszej skargi, powodując, że inny wynik postępowania musiałby zostać wykluczyć.

153 Po czwarte, trzeba w związku z tym zbadać, czy w okolicznościach niniejszej sprawy powód dotyczący konieczności przestrzegania równego traktowania wobec pozostałych producentów eksportujących objętych próbą może uzasadniać odmowę ujawnienia skarżącej obliczeń wartości normalnej.

154 W tym zakresie należy przypomnieć, o czym mowa powyżej w pkt 128, że zarówno w trakcie dochodzenia, jak i niniejszego postępowania skarżąca podniosła w szczególności, że z uwagi na te obliczenia wartości normalnej znajdowała się ona w sytuacji obiektywnie innej niż sytuacja pozostałych producentów eksportujących z powodu zezwolenia producenta z państwa analogicznego, które odnosiło się do niej w szczególności.

155 Z kolei skarżąca nie zaprzecza temu, że do czasu udzielenia pismem z dnia 18 marca 2013 r. przez wspomnianego producenta z państwa analogicznego zezwolenia Komisji na ujawnienie jej informacji dostarczonych tej instytucji, obliczenia wartości normalnej nie mogły zostać podane jej do wiadomości. W szczególności z akt sprawy nie wynika, że skarżąca wniosła o takie ujawnienie przed wspomnianym pismem.

156 Jak przypomniano powyżej w pkt 95, w ramach łącznego stosowania art. 19 i 20 rozporządzenia podstawowego instytucje powinny czuwać nad przestrzeganiem zasady dobrej administracji ustanowionej przez art. 41 ust. 2 karty praw podstawowych, na podstawie którego każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 2013 r., Ziegler/Komisja, C-439/11 P, EU:C:2013:513, pkt 155). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada równego traktowania zakazuje, po pierwsze, odmiennego traktowania porównywalnych sytuacji, a po drugie, jednakowego traktowania odmiennych sytuacji, chyba że takie traktowanie jest uzasadnione obiektywnymi względami (zob. wyrok z dnia 25 października 2011 r., CHEMK i KF/Rada, T-190/08, Zb.Orz., EU:T:2011:618, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

157 W ramach stosowania przepisów rozporządzenia podstawowego instytucje Unii są zobowiązane do przestrzegania zasady równego traktowania wobec zainteresowanych stron (zob. wyrok z dnia 13 września 2013 r., Cixi Jiangnan Chemical Fiber i in./Rada, T-537/08, EU:T:2013:428, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo). W szczególności owa ogólna zasada otrzymuje szczególne zastosowanie w ramach art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, który wymaga, aby cło antydumpingowe było nakładane w odpowiedniej wysokości dla każdego przypadku w sposób niedyskryminujący na przywóz towarów ze wszystkich źródeł.

158 Niemniej jednak z orzecznictwa wynika, że jeżeli różnica w traktowaniu pomiędzy wywozami w zakresie poboru cła antydumpingowego ma podstawę prawną w rozporządzeniu podstawowym, istnieje obiektywny powód takiego odmiennego traktowania, tak że nie może zostać ono uznane za naruszenie równego traktowania [zob. podobnie wyrok z dnia 12 września 2002 r., Europe Chemi-Con (Deutschland)/Rada, T-89/00, Rec, EU:T:2002:213, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo]. W ogólny sposób odmienne traktowanie opiera się na obiektywnym i rozsądnym kryterium, jeżeli pozostaje ono w związku z prawnie dopuszczalnym celem zamierzonym przez dane przepisy prawa oraz jeżeli owa odmienność jest proporcjonalna do celu zamierzonego przez dane traktowanie (zob. wyrok z dnia 22 maja 2014 r., Glatzel, C-356/12, Zb.Orz., EU:C:2014:350, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

159 W tym zakresie należy najpierw zauważyć, jak twierdzi skarżąca, że teza broniona przez Komisję w korespondencji elektronicznej wymienionej w okresie od 18 do 21 marca 2013 r., zgodnie z którą nie było możliwe odejście od poufności informacji tylko wobec jednej szczególnej zainteresowanej strony, nie znajduje żadnego oparcia we właściwych przepisach rozporządzenia podstawowego.

160 W ten sposób, przede wszystkim z treści art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie wynika, że zezwolenie osoby, która dostarczyła informacji, jakie jest wymagane, na ujawnienie każdej informacji, w odniesieniu do której osoba ta złożyła wniosek o poufność, nie może zostać udzielone jedynie na rzecz tylko jednej lub kilku szczególnych zainteresowanych stron.

161 Wreszcie, z powodów zachowania poufności wymienionych przykładowo w art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wynika, że ocena poufnego charakteru informacji przedstawionej w ramach dochodzenia antydumpingowego może oznaczać uwzględnienie odpowiedniej sytuacji zarówno osób, od których informacja ta pochodzi, jak również zainteresowanych stron, które mogą mieć do niej dostęp. W szczególności jeden z powodów wymienionych w tym przepisie dotyczący tego, że ujawnienie tej informacji mogłoby uprzywilejowywać w znaczny sposób konkurencyjny podmiot, oznacza obowiązek oceny sytuacji na rynku, odpowiednio, po pierwsze, osób, względem których ujawnienie to mogłoby przynieść negatywne skutki, oraz, po drugie, zainteresowanych stron, które mogłyby z tego czerpać korzyść, wprowadzając zakłócenie konkurencji.

162 W ten sposób Sąd stwierdził już, że do Komisji należy ze względu na szczególne okoliczności sprawy, na przykład, z uwagi na ograniczoną liczbę przedsiębiorstw obecnych na tym rynku oraz na bardzo dobrą znajomość tego rynku przez wnioskodawcę, zapobieżenie ujawnieniu danych umożliwiających

temu przedsiębiorstwu wywnioskowanie na ich podstawie szczególnie chronionych informacji, które mogłyby zaszkodzić przedsiębiorstwu, które dostarczyło tych danych (zob. podobnie ww. w pkt 94 wyrok Ajinomoto i NutraSweet/Rada, EU:T:1997:209, pkt 86).

163 Oczywiście, jak podniosły instytucje w trakcie rozprawy, powody, o których mowa w art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego mają na celu ochronę informacji objętych tajemnicą handlową, które z natury rzeczy są poufne i co do zasady nie są ujawniane (zob. podobnie wyrok z dnia 7 maja 1991 r. Nakajima/Rada, C-69/89, Rec, EU:C:1991:186, pkt 112; ww. w pkt 94 wyrok Hangzhou Duralamp Electronics/Rada, EU:T:2013:369, pkt 115).

164 Niemniej jednak z treści art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie wynika, że ochrona takich informacji wymaga wykluczenia zasadniczo każdej możliwości ich ujawnienia, a tym samym oceny szczególnej sytuacji zainteresowanej strony wnioskującej o dostęp do tych informacji. W rzeczywistości bowiem, o czym mowa powyżej w pkt 94 z orzecznictwa wynika, że obowiązek zapewnienia przez instytucje poufnego traktowania informacji objętych tajemnicą handlową nie może pozbawiać pozostałych zainteresowanych stron, w szczególności eksporterów, gwarancji proceduralnych przewidzianych w art. 20 rozporządzenia podstawowego ani pozbawiać treści praw, które zostały przyznane na podstawie tych samych przepisów (zob. podobnie ww. w pkt 94 wyroki: Timex/Rada i Komisja, EU:C:1985:119, pkt 29; Zhejiang Harmonic Hardware Products/Rada, EU:T:2011:639, pkt 59). Ponadto, jak podkreślono powyżej w pkt 105, treść art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego przewiduje, iż ustalenia ostateczne można przekazać „z zastrzeżeniem ochrony informacji poufnych". Należy podnieść, że takie sformułowanie pozostawia Komisji pewien margines swobody przy ustaleniu sposobu, jaki w jak największym stopniu można pogodzić prawo do informacji zainteresowanych stron z poufnością niektórych informacji.

165 Wykładnia dokonana przez instytucje nie znajduje oparcia w orzecznictwie dotyczącym ochrony tajemnicy handlowej. Oczywiście, zgodnie z tym orzecznictwem ochrona tajemnicy handlowej stanowi podstawową zasadę prawa Unii (zob. wyrok z dnia 29 marca 2012 r., Interseroh Scrap and Metals Trading, C-1/11, EU:C:2012:194, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto, nadal zgodnie z tym orzecznictwem, utrzymanie niezakłóconej konkurencji stanowi ważny interes publiczny, którego zachowanie może uzasadniać odmowę ujawnienia informacji dotyczących tajemnicy handlowej (zob. podobnie wyrok z dnia 14 lutego 2008 r., Varec, C-450/06, Zb.Orz., EU:C:2008:91, pkt 51). Niemniej jednak, o ile z zasad tych wynika, że dany organ administracyjny lub sądowy może odmówić ujawnienia informacji, które stanowiłyby zagrożenie dla tych interesów, w tym poprzez nadanie pierwszeństwa tym interesom przed prawami do obrony stron mających interes w takim ujawnieniu, to jednak nie wynika stąd, że organ ten ma obowiązek z tych powodów dokonać odmowy we wszystkich okolicznościach. Przeciwnie, Trybunał orzekł już, że jeżeli charakter postępowania tego wymagał, interesy zabezpieczone szczególną ochroną, z której korzystała tajemnica handlowa, powinny zostać wyważone z prawami do obrony stron zainteresowanych tym postępowaniem (zob. podobnie ww. wyrok Varec, EU:C:2008:91, pkt 43 i 51). Tak jest, co przypomniano powyżej w pkt 94, w przypadku dochodzenia antydumpingowego, takiego jak w niniejszej sprawie, co oznacza, że nawet w odniesieniu do informacji objętych tajemnicą handlową Komisja nie może mieć bezwarunkowego obowiązku odmówienia ich ujawnienia, zanim nie dokona oceny szczególnych okoliczności danej sprawy, a w szczególności określonej sytuacji zainteresowanej strony.

166 W szczególności, jeżeli chodzi o cel zmierzający do uniknięcia zakłóceń konkurencji na odnośnych rynkach, na który powołały się instytucje w trakcie rozprawy, należy przypomnieć, że o ile okoliczność posiadania przez przedsiębiorstwa informacji dotyczących konkurenta objętych tajemnicą handlową, takich jak cena lub sprzedaż, może złagodzić lub znieść stopień niepewności co do funkcjonowania rynku z ewentualnym skutkiem w postaci ograniczenia konkurencji pomiędzy przedsiębiorstwami, to jednak takie skutki zależą od szczególnych okoliczności danej sprawy (zob. podobnie wyrok z dnia 4 czerwca 2009 r., T-Mobile Netherlands i in., C-8/08, EU:C:2009:343, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

167 Przeciwnie do tego, co sugerowały instytucje na rozprawie, ów zakres swobodnego uznania, który został pozostawiony Komisji w celu pogodzenia prawa do informacji zainteresowanych stron z ochroną poufnych informacji, nie zostaje ograniczony, w przypadku gdy zainteresowaną stroną jest producent eksportujący, który nie otrzymał MET, taki jak skarżąca. Oczywiście, jak sama skarżąca przyznała na rozprawie, producent eksportujący, który nie uzyskał MET, nie może uzasadniać swojej skargi na naruszeniu prawa do obrony z tego tylko powodu, że nie ujawniono mu obliczeń wartości normalnej, jeżeli zatajenie tych obliczeń jest uzasadnione koniecznością ochrony poufności tajemnicy handlowej producenta z państwa analogicznego. Niemniej jednak takie szczególne okoliczności sytuacji producenta eksportującego z siedzibą w państwie, które nie ma gospodarki rynkowej i który nie uzyskał MET, nie może uzasadniać traktowania tego producenta w inny sposób niż innej zainteresowanej strony pod względem praw do obrony. W szczególności, podobnie jak każdej zainteresowanej stronie, nie można takiemu producentowi eksportującemu z zasady oddalać wniosków o ujawnienie tych obliczeń bez zbadania szczególnych okoliczności sprawy z tego tylko powodu, że możliwość takiego ujawnienia na jego rzecz powodowałaby „systemową nierówność" w stosunkach pomiędzy, z jednej strony, Komisją, i z drugiej, przedsiębiorstwami uczestniczącymi w dochodzeniu, takimi jak w szczególności producenci, którzy nie uzyskali MET, i producenci z państwa analogicznego.

168 Wreszcie, o ile z treści art. 20 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego wynika, że instytucje mają obowiązek doręczenia wszystkim zainteresowanym stronom ostatecznych ustaleń co do istotnych faktów i wniosków, na których opierają się środki antydumpingowe, to jednak z treści tego przepisu nie wynika, że instytucje te nie mogą ujawnić szczególnej zainteresowanej stronie, która wniosła o udostępnienie informacji pominiętej w tych ostatecznych ustaleniach, z tego powodu, że wszystkie zainteresowane strony powinny mieć do niej dostęp. Ponadto, jak skarżąca podkreśliła na rozprawie, z dowodów w aktach sprawy wynika, że ostateczne ustalenia zawierają część główną, która powinna zostać przekazana wszystkim zainteresowanym stronom, oraz część szczegółową, która dotyczy szczególnej kwestii dotyczącej danej zainteresowanej strony w sprawie. W ten sposób na przykład, o czym była mowa w pkt 133 powyżej, skarżącej podano do wiadomości w doręczonym jej dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń obliczenia dotyczące ceny eksportowej w odniesieniu do każdego typu produktu. Tymczasem takie informacje powinny się znajdować wyłącznie w ustaleniach ostatecznych przekazanych skarżącej, ponieważ dotyczą wyłącznie obliczenia jej indywidualnego marginesu dumpingu, a nie w ustaleniach ostatecznych przekazanych między innymi pozostałym chińskim producentom eksportującym objętym próbą, których indywidualny margines dumpingu został ustalony na podstawie ich własnych cen eksportowych.

169 Ponadto art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego powinien być interpretowany w świetle orzecznictwa, o którym mowa powyżej w pkt 93, zgodnie z którym do zainteresowanych stron dochodzenia antydumpingowego należy umożliwienie instytucjom oceny problemów, jakie może stanowić dla nich brak danego elementu w informacjach, które zostały im udostępnione. A fortiori, taka zainteresowana strona nie ma podstaw do opierania skargi do sądu Unii na tym, że dana informacja nie została jej udostępniona, jeżeli w trakcie dochodzenia, które zakończyło się przyjęciem spornego rozporządzenia antydumpingowego, nie złożyła ona do instytucji żadnego wniosku dotyczącego tej szczególnej informacji.

170 W związku z tym nie można odmówić ujawnienia zainteresowanej stronie informacji takich, jak przewidziane przez art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego z tego tylko powodu, że pozostałe zainteresowane strony również mają do niej dostęp, jeżeli strony te nie złożyły wniosku w tym zakresie. W każdym razie, z powyższego wynika, że do Komisji należy ocena wniosków o dostęp do tych poufnych informacji złożonych przez zainteresowaną stronę w świetle szczególnej sytuacji tej strony, niezależnie od sytuacji pozostałych zainteresowanych stron, dla których informacje te byłyby użyteczne przy wykonywaniu praw do obrony.

171 Wykładnia sprzeczna z wykładnią przedstawioną powyżej w pkt 160–170 prowadziłaby do ograniczenia zasady dostępności informacji dla zainteresowanych stron dochodzenia antydumpingowego, co byłoby sprzeczne z wymogami wynikającymi zgodnie z orzecznictwem przypomnianym powyżej w pkt 92 z przestrzegania praw do obrony zainteresowanych stron, których spełnienie jest obowiązkowe w dochodzeniach dotyczących tych stron bezpośrednio i indywidualnie i które mogą wiązać się dla nich z niekorzystnymi konsekwencjami. W przypadkach takich jak w niniejszej sprawie taka wykładnia prowadziłaby do systematycznego odmawiania eksportującemu producentowi informacji dotyczących wartości normalnej, jaka posłużyła ustaleniu jego marginesu dumpingu z tego tylko powodu, że informacje te zostały również wykorzystane w ramach ustalenia marginesu dumpingu pozostałych eksportujących producentów. W ten sposób jej wynikiem byłoby pozbawienie tych eksportujących producentów w większości przypadków informacji, które mogłyby mieć kluczowe znaczenie dla ich praw do obrony, z uwagi na wpływ obliczenia wartości normalnej na ustalenie marginesu dumpingu.

172 Ponadto nie zaprzeczono temu, że Komisja przekazała w ramach niniejszego dochodzenia jednemu z unijnych producentów informację, która została jej przekazana jako poufna przez China Chamber of Commerce of Metals, Minerals & Chemicals Importers & Exporters (CCCMC) za szczególnym zezwoleniem tej ostatniej. Argument Rady, zgodnie z którym informacja ta nie miała poufnego charakteru dla wspomnianego producenta, ponieważ jej treść dotyczyła spółki tego producenta i była przydatna dla obrony jego interesów, potwierdza zasadność tego przykładu. W rzeczywistości bowiem przykład ten potwierdza wykładnię przedstawioną powyżej w pkt 160–170, zgodnie z którą nie można wykluczyć, że poufna informacja może zostać ujawniona jednej ze szczególnie zainteresowanych stron, za szczególnym zezwoleniem osoby, która jej dostarczyła, jeżeli po wyważeniu interesów chronionych przez poufność i praw do obrony danej osoby Komisja stwierdzi, że należy ją ujawnić.

173 W niniejszej sprawie ze względów, o których mowa powyżej w pkt 159–172, sama tylko okoliczność wskazana przez Komisję, że obliczenia wartości normalnej w niniejszej sprawie nie zostały wykorzystane wyłącznie w celu ustalenia marginesu dumpingu skarżącej, ale również w celu ustalenia marginesu pozostałych chińskich producentów eksportujących objętych próbą, nie może uzasadniać odmowy tego ujawnienia tylko na rzecz skarżącej.

174 W rzeczywistości bowiem taki powód uzależnia wykonywanie prawa do obrony skarżącej od prawa do obrony pozostałych chińskich producentów eksportujących objętych próbą, co z kolei, jak wynika z pkt 171 powyżej, stanowi ograniczenie tych praw do obrony sprzeczne zarówno z treścią, jak i z celami art. 19 i 20 rozporządzenia podstawowego.

175 Wykładnię tę potwierdza argument podniesiony przez Radę, zgodnie z którym ujawnienie obliczenia wartości normalnej jedynie skarżącej, a nie pozostałym chińskim producentom eksportującym objętym próbą skutkowałoby przyznaniem jej znacznej przewagi konkurencyjnej w stosunku do tych ostatnich w rozumieniu art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Argument ten bowiem prowadzi do stwierdzenia, że art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zezwala instytucjom na odmowę zainteresowanej stronie ujawnienia informacji tylko z tego powodu, że pozostałe zainteresowane strony będące jej konkurentami, które potrzebują tej informacji w celu zapewnienia ich obrony, nie mogą mieć do niej dostępu. Komisja miałaby w ten sposób możliwość odmówienia ujawnienia danej informacji nawet w przypadku, w którym nie wynikałoby z dowodów znajdujących się w jej posiadaniu, że informacja ta mogłaby przyznawać znaczną przewagę danej zainteresowanej stronie, która byłaby w stanie mieć wpływ na konkurencję na rynku, którego dotyczy ta informacja, tak jak w niniejszej sprawie, rynek indyjski. Komisja mogłaby ponadto powoływać się na przewagę konkurencyjną przyznaną wspomnianej zainteresowanej stronie na rynku Unii w stosunku do pozostałych producentów eksportujących, którzy potrzebowali tej informacji w celu zapewnienia prawa do obrony. Argument ten potwierdza zatem, iż instytucje interpretują rozporządzenie podstawowe w ten sposób, że prawa do obrony zainteresowanych stron mogą zostać ograniczone zasadniczo na podstawie możliwości wykonania praw do obrony, jaką mają pozostałe zainteresowane strony, która to interpretacja z powodów przedstawionych powyżej w pkt 171 i 174 nie może zostać przyjęta.

176 Ponadto należy zauważyć, że oczywiste jest, iż cło antydumpingowe zostało nałożone na tych producentów eksportujących, jak i na skarżącą, na podstawie marginesu dumpingu ustalonego indywidualnie zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego. W ten sposób, jak podniosła Komisja w piśmie z dnia 21 marca 2013 r., informacje dotyczące obliczeń wartości normalnej ustalone na podstawie danych dostarczonych przez producenta z państwa analogicznego dotyczą wszystkich wspomnianych producentów eksportujących. Niemniej jednak, jak potwierdziły to instytucje na rozprawie, w odróżnieniu od skarżącej pozostali chińscy producenci eksportujący objęci próbą nie złożyli wniosku o ujawnienie im obliczeń wartości normalnej. W konsekwencji, jak wynika z pkt 169 i 170 powyżej, ich prawo dostępu do obliczeń w żadnym wypadku nie może zostać przeciwstawione skarżącej.

177 Ponadto należy stwierdzić, jak podnosi skarżąca, że okoliczność, iż uzyskała ona zgodę producenta z państwa analogicznego na uzyskanie dostępu do jego danych, na których opierały się obliczenia wartości normalnej, zmienia w obiektywny sposób jej sytuację względem poufności tych obliczeń w porównaniu z obliczeniami pozostałych chińskich producentów eksportujących objętych próbą.

178 W rzeczywistości bowiem wiadomo, że w odróżnieniu od skarżącej pozostali chińscy producenci eksportujący objęci próbą nie uzyskali zezwolenia producenta z państwa analogicznego na ujawnienie im danych przez niego dostarczonych Komisji w celu obliczania normalnej wartości. Tymczasem z treści art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wynika, że w braku takiego zezwolenia instytucje mają obowiązek nieujawniania informacji, w odniesieniu do której osoba, jaka jej dostarczyła, wniosła o poufne traktowanie. Z kolei, jak zauważono powyżej w pkt 164–168, z treści art. 19 ust. 1 i art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego interpretowanego w świetle orzecznictwa wynika, że nawet w przypadku informacji o poufnym charakterze, objętej w szczególności tajemnicą handlową, instytucje dysponują określonym zakresem uznania, który oznacza między innymi wyważenie interesów chronionych przez tę poufność z prawami do obrony zainteresowanych stron, które wnioskują o ujawnienie tej informacji. Oczywiście, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi skarżąca, zezwolenie producenta z państwa analogicznego nie daje jej pełnego prawa do dostępu do wnioskowanych przez nią informacji. Ponadto prawdą jest również i to, że w odróżnieniu od pozostałych chińskich producentów eksportujących objętych próbą, posiadała ona z uwagi na to zezwolenie co najmniej prawo do tego, aby zasadność jej wniosku została zbadana na podstawie wyważenia jej praw do obrony z interesami chronionymi poufnością wnioskowanych informacji.

179 Argumenty przedstawione przez instytucje zmierzające do zakwestionowania zakresu wspomnianego zezwolenia nie mogą podważać tego wniosku.

180 W rzeczywistości bowiem, przede wszystkim, okoliczność, że zezwolenie producenta z państwa analogicznego dotyczyło z definicji informacji, jakich dostarczył on Komisji, a nie obliczeń wartości normalnej ustalonych na podstawie tych informacji, jest bez znaczenia. W rzeczywistości bowiem, jak podniosła sama skarżąca w replice, utrzymanie poufności obliczeń wartości normalnej w trakcie dochodzenia opiera się na poufności danych leżących u podstaw tego obliczenia dostarczonych przez producenta z państwa analogicznego. W ten sposób w korespondencji elektronicznej wymienionej w okresie od 18 do 21 marca 2013 r. Komisja nie dokonała żadnego rozróżnienia pomiędzy poufnością tych obliczeń a poufnością danych leżących u podstaw tych obliczeń w celu oddalenia wniosku o ujawnienie wspomnianych obliczeń skarżącej (pkt 38, 138 powyżej). Ponadto, nawet na etapie przekazywania ostatecznych ustaleń Komisja wyraźnie wskazała, że zataiła ona obliczenia wartości normalnej z powodu konieczności ochrony poufności informacji dostarczonych przez producenta z państwa analogicznego (zob. pkt 133 powyżej).

181 Wreszcie należy również odrzucić argument instytucji, zgodnie z którym zezwolenie osoby, która dostarczyła informacji tytułem poufnym, przewidziane przez art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, nie może obejmować swym zakresem informacji z natury rzeczy poufnych. W istocie bowiem, jak wynika z pkt 139–143 powyżej, taka interpretacja zakresu zezwolenia producenta z państwa analogicznego nie opiera się na tym samym założeniu co założenie bronione przez Komisję

w ramach wymiany korespondencji pocztą elektroniczną mającej miejsce w dniach pomiędzy 18 i 21 marca, i w rzeczywistości jest sprzeczna z tym ostatnim założeniem. W ten sposób za pomocą tego argumentu instytucje wzywają w istocie Sąd do zastąpienia ich interpretacji interpretacją bronioną przez Komisję w trakcie dochodzenia, które to wezwanie, ze względów wskazanych w pkt 150 i 151 powyżej, nie może zostać przez Sąd przyjęte.

182 W każdym razie, nawet w przypadku, gdy Komisja uznałaby w trakcie dochodzenia, że zezwolenie producenta z państwa analogicznego nie obejmowało swym zakresem informacji z natury rzeczy poufnych, nie można zgodzić się z takim stanowiskiem.

183 W rzeczywistości bowiem, po pierwsze, z treści art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wynika, że zezwolenie przewidziane przez ten przepis dotyczy każdej informacji, w odniesieniu do której został złożony wniosek o poufne traktowanie, a nie tylko informacji, których poufne traktowanie zostało uznane za uzasadnione i które zostały przewidziane w art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

184 Wykładnię tę potwierdza fakt, że na podstawie art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego jedyną konsekwencją, jaką organy mogą wyciągnąć z urzędu z nieuzasadnionego charakteru wniosku o poufne traktowanie, którego dana osoba nie chce się zrzec, jest niezastosowanie danej informacji. W ten sposób również w tej sytuacji brak zezwolenia danej osoby stanowi przeszkodę dla ujawnienia wspomnianej informacji.

185 Przeciwnie do wykładni dokonanej przez instytucje zakres zastosowania zezwolenia przewidzianego przez art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego jest zatem w rzeczywistości szerszy, a nie węższy niż zakres zezwolenia z art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

186 Z drugiej strony, rozróżnienie ustanowione przez art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego pomiędzy kategorią informacji poufnych z natury rzeczy a kategorią informacji poufnych na podstawie szczególnego wniosku osoby, która je dostarczyła, nie może mieć znaczenia, jakie nadały mu instytucje. Oczywiście, może być ono interpretowane jako umożliwiające właściwym organom ochronę pierwszej z tych kategorii nawet w braku szczególnego wniosku w tym względzie. Niemniej jednak taka kategoria informacji poufnych z natury może obejmować również informacje, w stosunku do których osoba, która ich dostarczyła, wystąpiła ze szczególnym wnioskiem o poufne traktowanie.

187 Prawdą jest, że w szczególności z uwagi na zasadę szczególnej ochrony tajemnicy handlowej, o której mowa powyżej w pkt 165, poufność informacji poufnych z natury rzeczy zależeć będzie zasadniczo od obiektywnej oceny tej kwestii dokonanej przez właściwy organ w taki sposób, że istnienie wniosku o poufne traktowanie dotyczącego tych informacji może nie mieć decydującego znaczenia. Niemniej jednak nie można wywnioskować na tej podstawie a contrario, że zezwolenie osoby, która dostarczyła tych informacji, nie ma wpływu na decyzję właściwego organu o dokonaniu ich ujawnienia. W rzeczywistości bowiem, z pkt 164–168 powyżej wynika, że w niektórych wypadkach nie można wykluczyć ujawnienia takich poufnych z natury rzeczy informacji. W tych warunkach okoliczność, że osoba, która dostarczyła tych informacji zezwoliła na ich ujawnienie, ma oczywisty wpływ, ponieważ, o czym była mowa powyżej w pkt 178, z treści art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wynika, że jedynie wobec istnienia takiego zezwolenia instytucje mogą ujawnić daną informację.

188 Taka interpretacja zostaje potwierdzona przez art. 6.5 porozumienia antydumpingowego, który zasadniczo został powtórzony w art. 19 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym zezwolenie osoby, która dostarczyła organowi dochodzeniowemu informacji poufnych, obejmuje zarówno kategorię informacji poufnych z natury, jak i kategorię informacji, która „jest dostarczona jako poufna przez strony uczestniczące”. W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach wdrażania zasad WTO pierwszeństwo umów międzynarodowych zawartych przez Unię nad aktami prawa wtórnego Unii nakazuje interpretowanie tych aktów w sposób możliwie jak najbardziej zgodny z tymi umowami (zob. wyrok z dnia 10 listopada 2011 r., X i X BV, C-319/10 i C-320/10, EU:C:2011:720, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo). Orzecznictwo to znajduje

zastosowanie w szczególności w dziedzinie antydumpingowej, ponieważ wykazano, że rozważany przepis rozporządzenia podstawowego został przyjęty w celu wdrożenia szczególnego obowiązku przyjętego w ramach porozumienia antydumpingowego (zob. podobnie ww. w pkt 163 wyrok Nakajima/Rada EU:C:1991:186, pkt 29–31; z dnia 9 stycznia 2003 r., Petrotub i Republica/Rada, C-76/00 P, Rec., EU:C:2003:4, pkt 55–57).

189 Przeciwnie do tego, co podniosła Rada w trakcie rozprawy, stosowanie tego orzecznictwa w zakresie wykładni art. 19 rozporządzenia podstawowego w świetle przepisów art. 6.5 porozumienia antydumpingowego nie zostaje podważone przez wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494). W rzeczywistości bowiem z pkt 47–53 tego wyroku wynika, że Trybunał ograniczył się w nim do stwierdzenia, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego jest wyrazem wykonania przez prawodawcę Unii jego kompetencji regulacyjnej poprzez przyjęcie podejścia właściwego dla unijnego porządku prawnego, a tym samym, że nie można wykazać woli wykonania przez prawodawcę Unii w drodze przyjęcia tego przepisu szczególnych obowiązków zawartych w art. 2 porozumienia antydumpingowego (ww. wyrok Komisja/Rusal Armenal, EU:C:2015:494, pkt 47–53). Z kolei Trybunał nie wypowiedział się w tym wyroku co do tego, czy art. 19 rozporządzenia podstawowego jest przejawem woli utrzymania podejścia właściwego dla porządku prawnego Unii, odmiennego od podejścia porozumienia antydumpingowego.

190 Tymczasem z brzmienia samego art. 19 ust. 1 i 5 rozporządzenia podstawowego, który przejmuje postanowienia art. 6.5 porozumienia antydumpingowego, wynika, że prawodawca Unii wyraził w nim wolę wykonania szczególnych obowiązków wynikających ze wspomnianego przepisu porozumienia antydumpingowego. Okoliczność, iż prawodawca Unii wybrał przyjęcie innej struktury niż struktura art. 6.5 porozumienia antydumpingowego, w szczególności poprzez ujęcie dwóch części wspomnianego artykułu w dwa różne ustępy art. 19 rozporządzenia podstawowego, nie może sama świadczyć o woli prawodawcy unijnego przyjęcia podejścia właściwego dla porządku prawnego Unii, innego niż podejście porozumienia antydumpingowego. W rzeczywistości bowiem, wybór ten wpisuje się w ramy swobodnego uznania, jakim dysponuje prawodawca Unii przy wdrażaniu obowiązków wynikających z art. 6.5 porozumienia antydumpingowego, w taki sposób, że nie może on sprzeciwiać się temu, aby art. 19 ust. 1 i 5 rozporządzenia podstawowego były interpretowane w świetle wspomnianego przepisu porozumienia antydumpingowego.

191 Wreszcie, niezależnie od nadanej wykładni nie można ponadto zgodzić się z argumentem instytucji, zgodnie z którym zezwolenie przyznane skarżącej przez producenta z państwa analogicznego nie stanowi obiektywnego kryterium w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego powyżej w pkt 158, lecz kryterium subiektywne, pochodzące od zainteresowanej strony, a tym samym niewystarczające dla uzasadnienia odmiennego traktowania. W rzeczywistości bowiem, po pierwsze, argument ten prowadzi w istocie do twierdzenia, że zezwolenie przyznane przez producenta z państwa analogicznego nie może zmienić obiektywnie poufnego charakteru dostarczonych przez niego informacji wynikających z ich charakteru tajemnicy handlowej, z czym, wobec powodów przedstawionych powyżej w pkt 180–190, nie można się zgodzić.

192 Po drugie, w każdym razie, jeżeli by założyć, że przez ten argument instytucje chciały podnieść, iż zezwolenie to nie zostało udzielone przez producenta z państwa analogicznego na podstawie jego obiektywnej oceny poufnego charakteru omawianych informacji wobec skarżącej, lecz na podstawie jego subiektywnego stosunku z tą skarżącą, jako partnera handlowego, argument ten należy oddalić jako bezzasadny. Jak wynika bowiem z treści art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przewidziane w tym przepisie powody zezwolenia osoby, która dostarczyła poufnych informacji, są bez znaczenia dla zakresu tego zezwolenia. W istocie, o czym mowa powyżej w pkt 178, przepis ten nakłada na instytucje obowiązek ujawnienia rzeczonych informacji wówczas, gdy zezwolenie to nie zostało udzielone, niezależnie zresztą od okoliczności. Jedynym szczególnym warunkiem tego zezwolenia przewidzianym przez ten przepis jest to, aby było ono szczególne, to znaczy wyraźne. W konsekwencji, nawet jeżeliby założyć w niniejszej sprawie, że producent z państwa analogicznego zezwolił skarżącej na dostęp do informacji dostarczonych Komisji na podstawie swojego partnerstwa handlowego z tą spółką,

okoliczność ta nie może stanowić przeszkody w tym, aby zezwolenie to zostało uznane za stawiające skarżącą w sytuacji odmiennej od sytuacji innych chińskich producentów eksportujących objętych próbą. Przeciwnie do tego, co twierdzi Rada, nie można zatem zarzucić skarżącej, że chciała podważyć ową „systemową równowagę", która została ustanowiona przez rozporządzenie podstawowe z tego powodu, że powołała się ona na dostęp do poufnych informacji, jakie producent z państwa analogicznego przyznał jej jedynie na podstawie ich stosunków partnerstwa handlowego.

193 W związku z tym z powyższego wynika, że Komisja błędnie oparła się na powodzie dotyczącym konieczności przestrzegania równego traktowania w celu oddalenia wniosku skarżącej o ujawnienie jej obliczeń wartości normalnej. W konsekwencji należy stwierdzić, że Komisja, przyjmując tę decyzję, naruszyła prawa do obrony skarżącej. W rzeczywistości bowiem, jak wskazano powyżej w pkt 136, nie można zaprzeczyć temu, że obliczenia te stanowią w niniejszej sprawie najważniejsze ustalenia w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, które mogą zostać ujawnione jej, aby była ona w stanie skutecznie przedstawić swój punkt widzenia odnośnie do przyjęcia ostatecznych środków. Tym samym błędny charakter powodu podniesionego przez Komisję w celu odmowy udzielenia jej dostępu do tych obliczeń stanowi sam w sobie naruszenie tych praw do obrony, które z uwagi na względy przedstawione powyżej w pkt 150 i 151, nie może zostać naprawione istnieniem innych powodów odmowy, takich jak podniesione przez instytucje w ramach niniejszej skargi.

194 Niemniej jednak, po piąte, zgodnie z orzecznictwem, o którym mowa w pkt 81 powyżej, należy zbadać, czy jak twierdzi skarżąca, istniała możliwość, że z powodu nieprawidłowości, której istnienie zostało stwierdzone w pkt 193 powyżej, postępowanie mogłoby doprowadzić do odmiennego rezultatu, co naruszałoby w ten sposób konkretnie jej prawa do obrony. Należy przypomnieć w tym zakresie, że skarżąca nie ma obowiązku wykazania, że decyzja instytucji mogłaby być inna, a jedynie, że nie można w pełni wykluczyć takiej hipotezy, o ile mogłaby ona lepiej zapewnić swoją obronę w braku stwierdzonej nieprawidłowości proceduralnej (ww. w pkt 62 wyrok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, EU:C:2009:598, pkt 81, 94; ww. w pkt 81 wyrok Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NRTP, EU:C:2012:78, pkt 78, 79).

195 W niniejszej sprawie skarżąca podnosi w tym zakresie, że w braku nieprawidłowości stwierdzonej powyżej w pkt 193, postępowanie mogłoby się zakończyć innym rezultatem, ponieważ oceniłaby ona szczegółowo ustalenia i przedstawiłaby uwagi odnośnie do obliczeń. Podobnie jej zdaniem mogłaby ona zauważyć błędy oraz wskazać na inne niż dochodzone przez nią dostosowania.

196 Tytułem wstępu należy zbadać, czy Komisja miała obowiązek w każdym wypadku oddalić wniosek skarżącej zmierzający do ujawnienia obliczeń wartości normalnej z powodów, takiego czy innego, podniesionych przez instytucje w ramach niniejszej skargi i przedstawionych powyżej w pkt 142 i 143. W rzeczywistości bowiem, jak orzekł już Trybunał, możliwość, że wynik dochodzenia byłby odmienny w braku nieprawidłowości takiej jak stwierdzona powyżej w pkt 193, powinna zostać wykluczona, w przypadku gdy właściwe przepisy rozporządzenia podstawowego zakazywałyby w każdym przypadku Komisji uwzględnienia wniosku skarżącej (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 62 wyrok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, EU:C:2009:598, pkt 109). Innymi słowy, należy zbadać, czy niezależnie od błędnego charakteru motywu dotyczącego równego traktowania, na jakim oparła się Komisja w niniejszej sprawie, nie miała ona w każdym razie żadnego zakresu swobodnego uznania co do uwzględnienia wniosku skarżącej o ujawnienie obliczeń wartości normalnej, bądź to z powodu ich charakteru dokumentu wewnętrznego w rozumieniu art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, bądź to na podstawie ich z natury poufnego charakteru w rozumieniu jego art. 19 ust. 1.

197 Niemniej jednak należy stwierdzić, że nie ma to miejsca w niniejszej sprawie.

198 Po pierwsze, należy zauważyć, że art. 19 ust. 5 rozporządzenia podstawowego zezwala instytucjom na udostępnienie dokumentów wewnętrznych, jeżeli ich ujawnienie zostało wyraźnie przewidziane przez to rozporządzenie. W szczególności w świetle celu pogodzenia wymogów poufności oraz prawa do

informacji zainteresowanych stron, wypracowanego przez orzecznictwo, o którym mowa powyżej w pkt 94, należy stwierdzić, że ujawnienie dokumentów wewnętrznych zostało wyraźnie przewidziane przez rozporządzenie podstawowe w rozumieniu tego przepisu, jeżeli dokumenty te zawierają najważniejsze ustalenia w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Tymczasem w niniejszej sprawie, o czym mowa powyżej w pkt 136, wiadomo, że obliczenia wartości normalnej stanowią najważniejsze ustalenia w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, które mogą zostać ujawnione skarżącej. Ponadto wiadomo również, co przyznały instytucje na rozprawie, że jeżeli obliczenia wartości normalnej opierałyby się na cenie krajowej skarżącej w przypadku, gdyby otrzymała ona MET, Komisja mogłaby ujawnić jej te obliczenia. W konsekwencji, nawet jeżeliby założyć, że zaklasyfikowanie tych obliczeń jako dokumentu wewnętrznego w rozumieniu art. 19 ust. 5 jest prawidłowe z prawnego punktu widzenia, to jednak nie może ono w żadnym razie skutkować w niniejszej sprawie zobowiązaniem Komisji do nieujawniania obliczeń wartości normalnej skarżącej.

199 Po drugie, o czym mowa powyżej w pkt 164 i 165, ani z postanowień szczególnych art. 19 rozporządzenia podstawowego mających na celu ochronę interesów chronionych przez poufność informacji wykorzystanych w trakcie dochodzenia, ani z orzecznictwa nie wynika, że ochrona informacji objętych tajemnicą handlową wymagała z zasady wykluczenia każdego ujawnienia tych informacji zainteresowanym stronom, niezależnie od okoliczności. Zwłaszcza należy ocenić szczególną sytuację zainteresowanej strony w świetle tych informacji, między innymi pozycji, jaką wspomniana zainteresowana strona zajmuje na odnośnym rynku w stosunku do osoby, która dostarczyła tych informacji. Ponadto interesy zabezpieczone ochroną tajemnicy handlowej powinny zostać wyważone z prawami do obrony zainteresowanych stron.

200 W konsekwencji w niniejszym przypadku okoliczność, iż informacje dostarczone przez producenta z państwa analogicznego są objęte tajemnicą handlową, nie może sama w sobie wystarczać dla uznania, że Komisja miała obowiązek w każdym przypadku oddalenia wniosku o ujawnienie obliczeń wartości normalnej skarżącej. Wniosku tego nie podważa w oczywisty sposób argument instytucji, zgodnie z którym w chwili, w której Komisja oddaliła skargę o ujawnienie obliczeń wartości normalnej, nie znała ona zakresu informacji, jakie producent z państwa analogicznego sam dostarczył skarżącej. W rzeczywistości bowiem wystarczy stwierdzić w tym zakresie, co ponadto skarżąca podkreśliła na rozprawie, że w piśmie z dnia 18 marca 2013 r. (zob. powyżej pkt 35), producent z państwa analogicznego wskazał, że sam przekazał skarżącej informacje, które zezwalały Komisji na ich ujawnienie skarżącej. W konsekwencji nic nie stało na przeszkodzie, aby w tym dniu Komisja wezwała skarżącą do przekazania jej dokumentów, jakie producent z państwa analogicznego jej przekazał, aby instytucja ta mogła zbadać zakres informacji, jakimi wówczas dysponowała skarżąca.

201 Nadal na wstępie należy również odrzucić argument Rady, zgodnie z którym w braku jakiegokolwiek wniosku ze strony skarżącej zmierzającego do tego, aby rzecznik praw stron zbadał dane i obliczenia dokonane przez Komisję, nie wykazała ona tego, że postępowanie mogło zakończyć się innym rezultatem.

202 W tym zakresie należy stwierdzić, że art. 15 decyzji 2012/199, przytoczonej powyżej w pkt 37 przewiduje, iż na wniosek zainteresowanej strony rzecznik praw stron może zbadać informacje poufne z natury, które nie mogły być streszczone i do których strony nie miały dostępu, w celu sprawdzenia, w jaki sposób służby Komisji odpowiedzialne za dochodzenie wykorzystały te informacje. Przepis ten stanowi ponadto, że wspomniany rzecznik praw stron wskazuje stronie, która przedstawiła wniosek, czy z jego punktu widzenia informacje nieujawnione tej stronie mają znaczenie dla jej obrony, oraz czy w odpowiednim przypadku służby prowadzące dochodzenie prawidłowo uwzględniły te informacje w faktach i ustaleniach, na których zostały oparte ich wnioski.

203 Tymczasem okoliczność, że skarżąca nie zwróciła się do rzecznika praw stron w celu dokonania sprawdzenia przewidzianego przez art. 15 decyzji 2012/199, nie ma znaczenia w niniejszej sprawie. W rzeczywistości bowiem, jak wskazuje jego treść, przypomniana powyżej w pkt 202, przepis ten dotyczy jedynie informacji, które mają z natury poufny charakter dla zainteresowanej strony, która

zwróciła się do rzecznika praw stron i do których nie ma ona dostępu. Tymczasem, jak stwierdzono w pkt 193 powyżej, Komisja nie oparła się na żadnym ważnym powodzie w celu uzasadnienia poufności obliczeń wartości normalnej wobec skarżącej. W tych okolicznościach nie można zarzucić skarżącej, że nie wniosła do rzecznika praw stron o sprawdzenie tych obliczeń.

204 Następnie należy zbadać, czy przez porównanie poziomu informacji posiadanych przez skarżącą w dniu, w którym został oddalony jej wniosek o ujawnienie obliczeń wartości normalnej, tj. 21 marca 2013 r., dostęp do tych obliczeń umożliwiłby jej, tak jak twierdzi, przedłożenie dodatkowych uwag, w szczególności poprzez wskazanie błędów lub zaproponowanie nowych dostosowań w taki sposób, że wynik postępowania mógłby być inny.

205 W rzeczywistości bowiem, jak wynika z punktów 26, 27 i 32–34 powyżej, informacje ujawnione przez Komisję w trakcie dochodzenia zawierają stosunkowo dokładne wskazówki dotyczące metody, jaką się posłużono przy ustaleniu wartości normalnej, a także w przedmiocie danych w odniesieniu do każdego poszczególnego typu produktu dotyczących sprzedaży eksportowej skarżącej, które zostały porównane przy obliczaniu wartości normalnej. Ponadto, o czym mowa powyżej w pkt 35, producent z państwa analogicznego przekazał skarżącej dane, jakie dostarczył Komisji, w szczególności określone dane rachunkowe i szczegółowe dane dotyczące cen na rynku indyjskim, na których oparła się Komisja przy obliczaniu wartości normalnej.

206 Na podstawie tych elementów, biorąc ponadto pod uwagę ekspertyzę ekonomiczną i księgową, jaką zazwyczaj posiada przedsiębiorstwo takie jak skarżąca, skarżąca była zasadniczo w stanie dokonać swoich własnych obliczeń w zakresie wartości normalnej oraz porównać ostateczny wynik z wynikiem otrzymanym przez tę instytucję na podstawie tych samych danych. W zakresie, w jakim również obliczenia dokonane przez Komisję według poszczególnego typu produktu w odniesieniu do sprzedaży eksportowej zostały podane do wiadomości skarżącej w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, skarżąca w pełni była w stanie dokonać własnych obliczeń w zakresie swojego marginesu dumpingu w odniesieniu do każdego poszczególnego typu produktu, co ponadto sama przyznała na rozprawie.

207 W związku z tym należy stwierdzić, że uzyskanie obliczeń wartości normalnej dokonanych przez Komisję stanowiłoby w oczywisty sposób dla skarżącej istotną korzyść informacyjną, która z uwagi na okoliczności niniejszej sprawy byłaby w stanie umożliwić jej przedstawienie bardziej stosownych uwag niż te przez nią przedstawione.

208 Przede wszystkim najwyraźniej okoliczność posiadania szczegółowych obliczeń dokonanych przez Komisję, a nie tylko danych wykorzystanych do tych obliczeń, jest zasadniczo w stanie umożliwić zainteresowanym stronom przedstawienie bardziej skutecznych uwag w celu ich obrony. W rzeczywistości bowiem mogą one wówczas dokładnie sprawdzić sposób, w jaki Komisja wykorzystała te dane, oraz porównać je z własnymi obliczeniami, co może umożliwić im wskazanie ewentualnych błędów ze strony Komisji, które w przeciwnym razie byłyby niemożliwe do wykrycia. Ponadto, praktyka instytucji wykazuje, że one same uważają, iż okoliczność posiadania przez zainteresowane strony, jeżeli chodzi o ustalenie marginesu dumpingu, szczegółowych obliczeń, jest w stanie umożliwić tym stronom skuteczniejsze wykonanie przysługujących im praw do obrony. W rzeczywistości bowiem, tak jak przyznały to instytucje na rozprawie w odpowiedzi na pytanie Sądu, instytucje zazwyczaj komunikują producentom eksportującym szczegółowe obliczenia wartości normalnej, jeżeli obliczenia te zostały dokonane na podstawie krajowej sprzedaży wspomnianych producentów eksportujących. Podobnie, o czym była mowa powyżej w pkt 205, pomimo że Komisja zataiła w odniesieniu do skarżącej obliczenia wartości normalnej w odniesieniu do każdego poszczególnego typu produktu ze względów poufności, to jednak udostępniła jej obliczenia ceny eksportowej na poziomie typów produktu.

209 Należy wreszcie stwierdzić, że w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy brak dostępu skarżącej do obliczeń wartości normalnej był w stanie ograniczyć jej zdolność do przedstawienia stosownych uwag w znacznie większym stopniu, niż gdyby posiadała ona te obliczenia.

210 W rzeczywistości bowiem, po pierwsze, skarżąca dysponowała jedynie bardzo ograniczonym czasem na zbadanie danych producenta z państwa analogicznego. W istocie, o czym przypomniano powyżej w pkt 35 wspomniany producent z państwa analogicznego zezwolił Komisji na ujawnienie tych danych i jednocześnie podał je do wiadomości skarżącej w dniu 18 marca 2013 r. Ponadto tego samego dnia skarżąca wezwała Komisję do udostępnienia jej obliczeń wartości normalnej. W konsekwencji w zakresie, w jakim termin ustalony przez Komisję zainteresowanym stronom na przedstawienie ich uwag na podstawie art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego upływał w dniu 25 marca 2013 r., skarżąca posiadała jedynie co najwyżej siedem dni na zbadanie danych producenta z państwa analogicznego. Oczywiście w tym terminie skarżąca z trudnością mogła odtworzyć choćby część obliczeń wartości normalnej, z uwagi, jak sama podkreśliła na rozprawie, na dużą ilość typów produktów, które zostały uwzględnione przy ustaleniu marginesu dumpingu. W rzeczywistości bowiem, zgodnie z niezakwestionowanymi wskazówkami znajdującymi się w uwagach skarżącej do ustaleń z dnia 25 marca 2013 r., ilość ta wynosiła 1645 (zob. powyżej, pkt 40). W konsekwencji, o ile skarżąca posiadałaby w tym okresie obliczenia wartości normalnej dokonane przez Komisję, byłaby ona w stanie wskazać określone błędy lub różnicę pomiędzy obliczeniami Komisji i swoimi obliczeniami, a przynajmniej na ich zidentyfikowanie w odpowiednim czasie.

211 Z drugiej strony, jak zasadniczo podkreśliła skarżąca na rozprawie, okoliczność, iż nie posiadała ona w niniejszej sprawie określonych informacji dotyczących metody obliczenia, ma znaczenie dla oceny, czy wynik postępowania mógł być inny w sytuacji, w której Komisja ujawniłaby obliczenia wartości normalnej. W rzeczywistości bowiem, o czym mowa powyżej w pkt 119 i 120, w dniu 18 marca 2013 r. skarżąca posiadała wyłącznie ogólną wiedzę co do metody zastosowanej przy obliczaniu wartości normalnej typów produktów nieposiadających odpowiednika. Nie wiedziała ona w szczególności w tym dniu, jaki rynek i jakie ceny referencyjne zastosowała Komisja przy obliczeniu wartości rynkowej dostosowania wartości normalnej tych typów produktów koniecznego z uwagi na różnice we właściwościach fizycznych pomiędzy tymi typami produktów i typami produktów będących odpowiednikami. Tymczasem, o czym mowa powyżej w pkt 120, wspomniane typy produktów nieposiadające odpowiednika stanowią, po pierwsze 83% wszystkich typów produktów sprzedawanych na wywóz, które zostały uwzględnione przy obliczaniu jej marginesu dumpingu, oraz po drugie, ponad 40% łącznej wartości tej sprzedaży eksportowej. Jeżeli skarżąca posiadałaby obliczenia wartości normalnej w odniesieniu do każdego poszczególnego typu produktu, byłaby w stanie przynajmniej przedstawić uwagi co do wyników, do których doprowadziło zastosowanie tej metody. Skarżąca mogłaby w odpowiednim przypadku porównać te wyniki ze swoimi wynikami otrzymanymi na podstawie innej metody. Z tego powodu byłaby ona w stanie zakwestionować w bardziej precyzyjny sposób metodę zastosowaną przez Komisję, i miałaby ponadto szansę na to, że jej zarzuty zostaną uwzględnione przez Komisję, co nie miało miejsca w niniejszym przypadku.

212 Wreszcie, jak sama skarżąca przypomniała na rozprawie, przedstawiła ona w trakcie dochodzenia kilka uwag na podstawie posiadanych wówczas już informacji, z których niektóre doprowadziły do zmiany metody obliczenia wartości normalnej. W rzeczywistości bowiem, o czym mowa powyżej w pkt 45 i 46, to w wyniku tych uwag instytucje zgodziły się, po pierwsze, na obliczenie wartości normalnej dotyczącej jej marginesu dumpingu na podstawie krajowej sprzedaży producenta z państwa analogicznego, a nie na skonstruowanie tej wartości normalnej, oraz po drugie, na uwzględnienie dla tego marginesu dumpingu typów produktów nieposiadających odpowiednika, a zatem, na ustalenie wartości normalnej dla tych typów produktów. W związku z tym słusznie należy przypuszczać, że jeżeli skarżąca byłaby w posiadaniu obliczeń wartości normalnej na poziomie typu produktu, które stanowiły, co zostało stwierdzone powyżej w pkt 207–211, istotną korzyść informacyjną, to podjęłaby ona jak największy wysiłek, aby wykorzystać tę informację w sposób użyteczny dla przysługujących jej praw do obrony.

213 W związku z tym, z uwagi na ogół powodów przedstawionych powyżej w pkt 207–212, nie można wykluczyć, że jeżeli wniosek skarżącej dotyczący ujawnienia obliczeń wartości normalnej zostałby uznany, wynik postępowania mógłby być inny.

214 Pozostałe argumenty przedstawione przez instytucje nie pozwalają na zakwestionowanie tego wniosku. Przede wszystkim należy podnieść, że instytucje nie mogą się opierać na pkt 81 ww. w pkt 62 wyroku Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, (EU:C:2009:598), w celu poparcia twierdzenia, że do skarżącej należy wykazanie, iż wynik postępowania byłby inny, jeżeli posiadałaby ona obliczenia wartości normalnej. W rzeczywistości bowiem, o ile prawdą jest, że we wspomnianym pkt 81 ww. w pkt 62 wyroku Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada (EU:C:2009:598), Trybunał przypomniał zasadę, zgodnie z którą do skarżącej należy wykazanie, iż istnieje możliwość, że z powodu nieprawidłowości proceduralnej, na którą ona się skarży, postępowanie administracyjne mogłoby się skończyć w inny sposób, co konkretnie naruszyło jej prawa do obrony. Niemniej jednak w pkt 94 wspomnianego wyroku Trybunał określił zakres tej zasady, wskazując, że z orzecznictwa wynika, iż obowiązek ten nie skutkuje nałożeniem na skarżącą obowiązku wykazania, że decyzja Komisji miałaby inną treść, lecz jedynie, że taka ewentualność nie została całkowicie wykluczona, o ile mogłaby ona lepiej zapewnić swoją obronę w braku odnośnej nieprawidłowości proceduralnej (zob. ww. w pkt 62 wyrok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, EU:C:2009:598, pkt 81–94).

215 W tych okolicznościach nie można wymagać od skarżącej, aby wykazała na podstawie posiadanych przez nią danych, że Komisja popełniła błędy, jeżeli chodzi o ustalenie wartości normalnej, aby mogła stwierdzić, że wynik postępowania mógłby być inny, jeżeli zostałyby jej ujawnione obliczenia wartości normalnej.

216 W rzeczywistości bowiem, po pierwsze, z uwagi na to, że między innymi, jak stwierdzono powyżej w pkt 211, skarżąca znała jedynie w sposób dość ogólny metodę zastosowaną przez Komisję, nie można wyłączyć, że niektóre błędy mogły zostać wskazane jedynie poprzez analizę obliczeń wartości normalnej dla każdego poszczególnego typu produktu.

217 Po drugie, o czym była mowa powyżej w pkt 210, nawet jeżeliby założyć, że skarżąca była w stanie określić te błędy na podstawie danych producenta z państwa analogicznego, to jednak niekoniecznie była ona w stanie określić je równie szybko, co z uwagi na termin, jakim dysponowała, mogło mieć decydujące znaczenie dla wykonywania jej praw do obrony.

218 Z tego powodu w okolicznościach niniejszej sprawy fakt podnoszony przez instytucje, iż w ramach niniejszej skargi skarżąca nie zdołała wykazać istnienia błędów w ustaleniu wartości normalnej, nie może być postrzegany w żadnym wypadku jako wystarczający element dla wykluczenia jakiejkolwiek możliwości, że wynik postępowania mógłby być inny.

219 Ponadto z tych samych powodów nie można postrzegać, jako mającego znaczenie dla sprawy, faktu wskazanego przez Radę, że w każdym razie zainteresowane strony posiadały jedynie dziesięć dni na przedstawienie uwag po doręczeniu im ostatecznych ustaleń na podstawie art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Z powyższego wynika, że w niniejszej sprawie pojawia się pytanie, czy w terminie, jakim konkretnie dysponowała skarżąca, który ponadto był krótszy niż wyżej wspomniany termin dziesięciodniowy, dostęp do obliczeń wartości normalnej był w stanie umożliwić jej lepsze wykonanie jej praw do obrony niż sam dostęp do danych leżących u podstaw tych obliczeń.

220 Wreszcie, w ramach oceny kwestii, czy w braku naruszenia stwierdzonego przez Sąd powyżej w pkt 193 wynik postępowania mógłby być inny, nie można brać pod uwagę okoliczności podnoszonej przez Radę, zgodnie z którą skarżąca posiadała w każdym razie wystarczający poziom informacji dla skutecznego wykonania praw do obrony. W rzeczywistości bowiem taki element może wpłynąć w odpowiednim przypadku wyłącznie na odpowiedź na pytanie, czy dane naruszenie zostało popełnione czy nie. W każdym razie, co zostało stwierdzone powyżej w pkt 139, Komisja w celu

odmowy podania do wiadomości wartości normalnej oparła się na tylko jednym powodzie dotyczącym konieczności przestrzegania równego traktowania względem pozostałych producentów eksportujących objętych próbą. Odmowa ta nie została zatem oparta na okoliczności, iż poziom informacji, jakim dysponowała skarżąca, był wystarczający, aby umożliwić jej wykonywanie praw do obrony. Ponadto, o czym mowa powyżej w pkt 208, same instytucje co do zasady twierdzą, że z zastrzeżeniem konieczności przestrzegania poufności informacji szczegółowe obliczenia, na których zostało oparte ustalenie marginesu dumpingu danego przedsiębiorcy, stanowią informacje przydatne dla obrony interesów tego przedsiębiorcy oraz że należy z tego powodu zamieścić je w dokumentach w przedmiocie ujawnienia tymczasowych i ostatecznych ustaleń.

221 W związku z tym z ogółu powyższych rozważań wynika, że pierwsza część pierwszego zarzutu jest uzasadniona oraz że należy na podstawie tej części uwzględnić ów zarzut. Tym samym należy stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim ma on zastosowanie do skarżącej, bez konieczności oceny drugiego, trzeciego i piątego zarzutu.

W przedmiocie kosztów

222 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

223 Na podstawie art. 138 § 1 regulaminu postępowania państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.

224 Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy, zgodnie z żądaniem skarżącej obciążyć ją kosztami postępowania. Ponadto Komisja, jako interweniująca instytucja, pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 430/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz ostatecznie pobierającego cło tymczasowe nałożone na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz zamykającego postępowanie w odniesieniu do Indonezji w zakresie, w jakim dotyczy ono Jinan Meide Casting Co. Ltd.**

2) **Rada Unii Europejskiej pokrywa, oprócz własnych kosztów, również koszty poniesione przez Jinan Meide Casting Co.**

3) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**

Gratsias Kancheva Wetter

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 30 czerwca 2016 r.

E. Coulon

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 2

Mające znaczenie dla sprawy okoliczności faktyczne dochodzenia, poprzedzające rozporządzenie tymczasowe 2

Rozporządzenie tymczasowe i ustalenia tymczasowe 3

Wymiana pism pomiędzy skarżącą i Komisją mająca miejsce po przyjęciu rozporządzenia tymczasowego 5

Korespondencja pomiędzy skarżącą a Komisją po dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń 7

Zaskarżone rozporządzenie 9

Postępowanie i żądania stron 9

Co do prawa 10

W przedmiocie zarzutu czwartego 10

W przedmiocie zarzutu pierwszego 16

Rozważania wstępne 16

W przedmiocie części drugiej zarzutu. 19

W przedmiocie części trzeciej zarzutu 20

W przedmiocie części pierwszej zarzutu 22

W przedmiocie kosztów 40